

Diari Oficial
del
Consell General

Núm. 4/2014 - 28 pàgines
Sessió ordinària del dia 3 d'abril del 2014

P R O J E C T E

El dia 3 d'abril del 2014, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall, (nou hemicle), el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 18/2014, que és el següent:

1- Examen i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural d'Andorra.

2- Examen i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei qualificada de partits polítics.

3- Examen i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Mònica Bonell Tuset, Síndic General i Subsíndica General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sra. Olga Adellach Coma
M. I. Sr. Miquel Aleix Areny
M. I. Sr. Daniel Armengol Bosch
M. I. Sr. Gerard Barcia Duedra
M. I. Sr. Josep Anton Bardina Pau
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Roser Bastida Areny
M. I. Sra. Mònica Bonell Tuset
M. I. Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot
M. I. Sra. Sílvia Calvó Armengol
M. I. Sr. Carles Enseñat Reig
M. I. Sra. Sofia Garrallà Tomàs

M. I. Sra. Olga Gelabert Fàbrega
M. I. Sra. Rosa Gili Casals
M. I. Sra. Mariona González Reolit
M. I. Sra. Celine Mandicó Garcia
M. I. Sra. Meritxell Mateu Pi
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
M. I. Sr. Pere Obiols Mogio
M. I. Sra. Patrícia Riberaigua Marme
M. I. Sr. David Rios Rius
M. I. Sra. Sílvia Riva González
M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla
M. I. Sr. Aleix Varela González
M. I. Sra. Meritxell Verdú Marquilló

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència dels M. I. Srs. Pere Altimir Pintat i Xavier Montané Atero.

També hi és present el M. I. Sr. Antoni Martí Petit, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Jordi Cinca Mateos, Ministre de Finances i Funció Pública; Jordi Alcobé Font, Ministre d'Economia i Territori; Gilbert Saboya Sunyé, Ministre d'Afers Exteriors; Xavier Zamora Espot, Ministre de Justícia i Interior; Roser Suñé Pascuet, Ministra d'Educació i Joventut i Albert Esteve García, Ministre de Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Josep Hinojosa Besolí, secretari general del Consell General.

(La M. I. Sra. Rosa Gili Casals, secretària de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.02h)

El Sr. síndic general:

Passem doncs al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural d'Andorra.

La Proposició de llei fou publicada en el Butlletí núm. 2/2014 del 9 de gener. El criteri de Govern ha estat publicat en el Butlletí núm. 14/2014 del 18 de març.

Per part del Govern, intervé per llegir el criteri el ministre, Sr. Albert Esteve.

El Sr. Albert Esteve:

Gràcies Sr. síndic.

El Govern ha examinat la Proposició de llei de modificació de la Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural d'Andorra, publicada al Butlletí del Consell General el 9 de gener del 2014 i, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Consell General, manifesta el seu criteri sobre la Proposició de llei esmentada basant-se en les següents consideracions:

El patrimoni cultural constitueix el principal testimoni de la identitat d'un país. En ell es reflecteix la història i la cultura d'una societat. És obligació dels poders públics promoure la preservació d'aquesta riquesa col·lectiva amb la voluntat que pugui ser transmesa a les futures generacions. En aquest sentit, l'article 34 de la Constitució del Principat d'Andorra disposa que l'Estat ha de garantir la conservació, la promoció i la difusió del patrimoni històric, cultural i artístic.

Així doncs, el 12 de juny del 2003 el Consell General va aprovar la Llei del patrimoni cultural d'Andorra, que va esdevenir el primer instrument jurídic de protecció del patrimoni cultural posterior a l'aprovació de la Constitució. Anteriorment el nostre país disposava ja d'algun instrument de protecció com les ordinacions del 13 de juliol de 1964, del 4 de juny de 1970 i del 5 de juliol de 1988, i la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural, del 9 de novembre de 1983. La Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural d'Andorra té per objectiu, -tal com preveu el seu article primer-, la protecció, la conservació-restauració, la conservació integrada, el coneixement, el foment i la difusió del patrimoni cultural d'Andorra.

Després de més de 10 anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern considera que tot i ser un bon text la seva aplicació no ha estat suficientment

satisfactòria. En aquest sentit, hi ha certs preceptes de la Llei que s'estan implementant d'una manera molt més lenta del que es preveia. Com és el cas de la delimitació dels entorns de protecció dels béns immobles d'interès cultural. Efectivament, la disposició final primera preveia que s'havien d'aprovar en el termini de dos anys els entorns de protecció dels monuments publicats en l'annex de la Llei. A data d'avui se n'ha aprovat una desena.

La Proposició de llei de modificació de la Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural d'Andorra té com a finalitat alleugerir diferents procediments previstos a la Llei per tal de facilitar la delimitació dels entorns de protecció. Voluntat que és compartida pel Govern.

Tot i compartir aquesta finalitat, entenem que caldria analitzar alguns punts de la Llei per tal que l'equilibri competencial previst en la Constitució sigui plenament respectat. És a dir, la distribució competencial ha de ser tal que les atribucions sobre la protecció del patrimoni cultural recaiguin sobre el Govern, mentre que les atribucions comunals siguin essencialment urbanístiques. Entenem que d'aquesta manera s'esvairien els dubtes sobre la constitucionalitat de l'esmentada Proposició de llei que eventualment poguessin aparèixer.

D'altra banda, el Govern també considera que per facilitar l'establiment dels entorns de protecció, els criteris que en garanteixin la protecció haurien de ser el més objectius possible i haurien d'evitar introduir criteris interpretatius.

Més enllà de les puntualitzacions al text presentat, el Govern considera oportú tornar a donar la possibilitat de permetre una edificació nova o un augment de volumetria dins d'un entorn de protecció cautelant amb el vistiplau del Ministeri de Cultura. D'aquesta manera, l'Estat seguiria complint amb la seva funció de vetllar pel patrimoni cultural fent-la compatible amb els drets dels propietaris, ja que entenem que és l'obligació dels poders públics buscar l'equilibri entre el respecte al llegat cultural i la promoció del desenvolupament econòmic.

Aquest és el criteri que el Govern sotmet a la consideració del Consell General.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, com tots sabeu, aquesta Proposició de llei ha estat presentada conjuntament pels set comuns, emparats per l'article 102.c del Reglament del Consell General. Seguirem per tant, amb l'ordre

habitual pel que fa a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

La Proposició de llei que ara examinem respon al nostre entendre, a una evidència: La Llei 9/2003, del 12 de juny del patrimoni cultural que, -a la qual es referia fa un moment el ministre-, no s'ha desplegat en uns terminis raonables. L'actitud, reticent a qualsevulla evolució, d'un sector que qualificaré d'integrista dins l'àmbit competencial del Patrimoni Cultural, ha portat a una mena d'empantanegament evident dels expedients de delimitació de protecció dels béns immobles d'interès cultural.

La situació de cridanera degradació dels edificis de la Plaça Major de Sant Julià de Lòria és un dels exemples, probablement el més cridaner, d'on pot arribar a portar una legislació inadaptada en la seva concepció i volgudament paralitzada en el seu desenvolupament per l'Administració general.

El criteri del Govern que acabem d'escoltar, després d'haver-lo llegit ja al Butlletí del Consell General del 18 de març del 2014, representa la confirmació del que acabo d'assenyalar: ple d'ambigüitats calculades, -penso jo, Sr. ministre-, per intentar exculpar l'Administració responsable d'aquest empantanegament al qual em referia dels expedients dels entorns de protecció, és un criteri que confirma una certa incapacitat d'una administració d'alçar la visió més enllà del campanar de les seves competències paralitzadores.

Val a dir que l'espectacle de la marxa enrere del Govern, recent, en la proposta, -exhibida i retirada-, d'avançar en la delimitació de competències amb els comuns deu haver també pesat a l'hora de manifestar un criteri que no és res més que la confessió, -penso jo-, d'una absència de criteri.

El nostre grup parlamentari sí que té una posició, un criteri, sobre la Proposició de llei presentada pels comuns.

La valorem positivament, l'ampliació de les actuacions i facultats dels comuns en el curs de l'elaboració de l'expedient de declaració de bé d'interès cultural ens sembla un encert. Per exemple, amb la previsió de la sol·licitud d'incoació de l'expedient de declaració d'un bé d'interès cultural o amb la sol·licitud de la caducitat d'aquest mateix expedient.

El mateix hem de dir pel que fa a la substitució del mecanisme de l'audiència als comuns per l'emissió

d'informes preceptius, -que també em sembla bé que no siguin vinculants, però sí preceptius-, per part de l'administració comunal. Fins i tot, alguns expedients de sol·licitud d'obres podrien ser resolts per silenci administratiu, un silenci administratiu positiu tal com indica la proposició presentada i aquesta via ens sembla raonable.

També és positiva l'especificació que pretén introduir la reforma quan reclama que la delimitació dels entorns hagi de ser "justificada". No obstant això, la inclusió en la Llei del patrimoni cultural d'Andorra d'una zonificació amb caràcter legal de les diferents àrees d'entorn de protecció ja ens planteja més dubtes. En aquest sentit, en principi, pensem que res s'oposa en termes absoluts a introduir a la Llei una distinció dins de l'entorn de protecció. Ara bé, no és aquesta l'opció que s'ha pres en el nostre entorn cultural més proper. A Catalunya, per exemple, però també en altres comunitats autònomes espanyoles. Allí es fa una delimitació de l'entorn de protecció en un expedient en el qual es declara el bé d'interès cultural, i es fa així perquè s'ha considerat que és l'opció més flexible, que és una de les qüestions que més es troba a faltar en la nostra normativa. Sembla que la delimitació que podríem dir "*ad hoc*", motivada i justificada, permet atendre d'una manera més adequada les necessitats de preservació dels elements històrics, culturals, arquitectònics, paisatgístics, científics i d'investigació que pretén assegurar en la seva definició d'objectius la nostra Llei del patrimoni cultural d'Andorra.

D'altra banda, la reforma proposada pels comuns elimina la previsió que els criteris que han de regir les intervencions sobre el bé declarat i el seu entorn siguin íntegrament executius des de la seva publicació en el BOPA i que prevalguin en la seva totalitat sobre el planejament urbanístic. És evident que aquesta és una aproximació que se separa d'una manera notòria del règim vigent, -del règim actual-, i de l'enfocament que, a efectes comparats, també segueix la legislació del nostre entorn a la qual m'he referit fa un moment.

Aquí, manifestem doncs un criteri discrepant del plantejament dels comuns perquè ens sembla que cal una política bàsica unificada de protecció del patrimoni cultural, històric i arquitectònic d'Andorra i pensem que cal mantenir la protecció que estableixen la vigent declaració de bé d'interès cultural i dels seus entorns i també l'obligatorietat dels criteris, però insisteixo, degudament justificats.

Una regulació més flexible ens permetria solucionar molts dels problemes plantejats, no de manera aïllada sinó amb una visió més global.

En tot cas, considerem molt positiu en la reforma plantejada la major participació dels comuns a l'expedient amb aquest informe previ preceptiu, -al qual em referia-, no vinculant, la justificació i motivació expressa en la declaració del bé i del seu entorn i la posició del comú pensem que ha de quedar clara a l'informe evacuat dins l'expedient i, fins i tot, podria proposar altres zones similars, però ens sembla que seria un pas enrere, un endarreriment, voler collar aquesta protecció de la declaració dels béns amb unes barreres legals i impedir que s'apliquessin plenament els criteris.

En el mateix sentit, hem de dir que potser seria útil que els comuns establissin una mena de guia tècnica d'interpretació, de la seva interpretació, dels béns d'interès cultural i del seu entorn, i que aqueta guia, si fos consensuada entre els comuns, també seria un argument útil per a l'elaboració dels informes previs i preceptius establerts per la Llei.

En tot cas el Govern i l'Administració cultural haurien de respondre motivadament per a evitar caure en arbitrarietats. Però el que no sembla admissible és que Andorra, -un país turístic per excel·lència-, abandoni el criteri unificat, -m'hi he referit fa un moment-, en la declaració de béns d'interès cultural.

Pensem també que la reforma plantejada en la Proposició de Llei no suposa cap problema de constitucionalitat. És una opció que pensem que és perfectament defensable, la que els comuns han portat al Consell.

No compartim doncs els dubtes apareguts sobre la constitucionalitat de la Proposició de llei.

El nostre grup parlamentari no veu problemes de constitucionalitat en aquesta Proposició. De fet, és evident que és una interpretació més reduïda de la competència o de les competències del Govern a les quals suposo que es referia el ministre en exposar el seu criteri, però aquesta interpretació, -al nostre entendre-, és perfectament admissible en el marc constitucional andorrà. És més encara, a nivell constitucional, es pot defensar la reforma proposada d'acord amb criteris de descentralització i d'atribució de competències als comuns en matèries d'urbanisme i de cultura que queden reflectits als articles 80.1 de la Constitució.

Probablement hi ha una confusió en l'atribució d'una suposada inconstitucionalitat a la Proposició de Llei. Em sembla que s'està utilitzant com a argument l'article 34 de la Constitució, segons el qual, -tots el coneixem-: "*L'Estat garantirà la conservació, promoció i difusió del patrimoni històric, cultural i artístic d'Andorra.*" Però, s'ha de recordar que aquest article està inclòs dins del capítol V del títol II de la

Constitució, que parla dels drets i principis econòmics, socials i culturals. Tot aquest títol II està dedicat als drets i llibertats. Però no és pas un títol per a la distribució de competències entre els diferents nivells administratius d'Andorra. En aquest títol quan es parla d'Estat, dels poders públics, es fa referència a aquests en la seves relacions amb el ciutadà, -no s'està parlant del Govern o del comú-, i si es parla de l'Estat andorrà s'inclouen, evidentment, totes les administracions. Dit altrament, nosaltres pensem i no som els únics, que els comuns també són Estat.

Per tant, si l'article 34 diu que l'Estat ha de garantir la conservació del patrimoni cultural, això es pot fer de manera centralitzada o també de manera descentralitzada, perquè insisteixo, l'article 34 no és un precepte que atribueixi competències constitucionals. Estem parlant del paper de tots els poders públics. És més, el mot "Estat" que s'utilitza també inclou els comuns i la resta d'administracions públiques. Tot això, és la nostra lectura de la Constitució.

En aquest títol II que comentem, quan excepcionalment s'atribueixen competències, es fa d'una manera concreta i aleshores sí que s'utilitza el mot de la institució al que és un, el constituent o la Constitució es vol referir. Es parla de "Govern", la competència de Govern, per declarar els estats d'alarma, la competència del Consell General en les mateixes situacions.

En conclusió, nosaltres som partidaris de mantenir l'actual regulació dels béns d'interès cultural i dels seus entorns. Especialment, la regulació substancial (el seu contingut, complement amb normes urbanístiques per a la protecció, vinculació i obligatorietat dels criteris, ...).

Jo crec que, malgrat que una lectura apressada de la Proposició de Llei es podria pensar el contrari, que l'actual regulació ja és força flexible. Per exemple, les limitacions a l'edificabilitat en els entorns de protecció són purament facultatives. És a dir, el Govern pot decidir si les implanta, o no, tal com diu l'article 13 de la Llei actualment vigent.

Però és evident, -i d'aquí ve aquesta Proposició de llei-, que hi ha una insatisfacció dels comuns en la regulació. Però també hi ha una legítima queixa de molts petits propietaris d'edificis antics que els han rebut normalment d'herència de les seves famílies, i que es troben atrapats en la xarxa d'una mala administració cultural que ni fa, -els entorns de protecció-, ni deixa fer, les obres de conservació indispensables.

Per això tenim una valoració positiva global dels canvis de procediment plantejats per la Proposició.

Insisteixo molt en l'informe preceptiu no vinculant abans de què es faci la declaració d'interès.

Però, cal tenir en compte que una injustificada motivació en l'extensió protegida, -injustificada motivació, m'estic referint, a l'expedient fet pel Govern-, també permetria als comuns procedir a impugnar judicialment la declaració i la determinació dels seus entorns. I això no és cap innovació, ho permet l'article 39 del Codi de l'Administració, a part de les referències constitucionals que puguem buscar, recordem que l'article 39 diu que: "*Els actes administratius han d'ésser obligatòriament motivats quan produeixin un efecte desfavorable...*" i que si no, hi pot haver un recurs.

Aquesta idea de motivació, doncs, està present en l'actual Llei del patrimoni cultural. Probablement ningú, i quan dic ningú parlo dels comuns o dels particulars, han volgut utilitzar la via del recurs contra aquestes decisions paralitzadores.

En tot cas, nosaltres i ja per acabar Sr. síndic, considerem que s'hauria d'intentar conjuminar dues idees.

Primer, el manteniment de l'actual redacció substancial de la declaració de béns i dels seus entorns i criteris. Perquè ens sembla que és una regulació raonable des del punt de vista del Dret comparat i permet posar en marxa una política comú a tot Andorra de protecció del patrimoni.

Segon, la reforma d'alguns aspectes de procediment (com és l'informe preceptiu, la previsió d'alguns silencis positius...) És ben evident que l'aplicació pràctica, -més aviat la paralització en l'actuació que s'ha viscut fins ara-, no ha permès una adequada expressió i valoració de la posició jurídica i tècnica dels comuns i, en molts casos, -i especialment-, dels particulars afectats.

Per tot això votarem favorablement la presa en consideració de la Proposició de llei, amb el ben entès, que la seva tramitació ens haurà de permetre la formulació d'esmenes que vinguin a millorar el text i els objectius que ben segur seran compartits pel conjunt del Consell General.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, té la paraula la consellera Sra. Rosa Gili.

La Sra. Rosa Gili:

Gràcies Sr. síndic.

Els articles 4, 10 i 13 del Conveni per a la Salvaguarda del Patrimoni Arquitectònic d'Europa, fet a Granada el 3 d'octubre del 1985 i ratificat pel Principat d'Andorra el 28 de juliol de 1999, vincula la protecció del patrimoni arquitectònic entre els objectius de l'ordenació del territori i de l'urbanisme. D'aquesta manera, s'obliga als Estats signants, a la protecció del seu patrimoni arquitectònic, que comprèn els monuments i indrets amb interès històric, arqueològic, artístic, científic, social i tècnic, així com el seu entorn, establint la conservació del patrimoni com element prevalent de les polítiques de medi ambient i ordenació del territori.

Amb l'aprovació de la Constitució del 93, el legislador dóna doncs compliment al que preveu el citat Conveni per a la protecció del patrimoni mundial, a través del que estableix l'article 34, deixant clar que és l'Estat qui ha de garantir la conservació, promoció i difusió del patrimoni històric, cultural i artístic d'Andorra.

El passat gener, els comuns van presentar de manera conjunta una modificació de la Llei 9/2003 del patrimoni cultural, i avui en aquesta sala en discutim la seva presa en consideració.

Els Socialdemòcrates vam quedar preocupats des del primer dia en què en vam sentir a parlar i en el moment en què ens hi hem endinsat amb més aprofundiment, encara ens ha preocupat més.

Ens neguiteja essencialment per dues raons: la rebaixa en la protecció pel nostre patrimoni cultural, - una desprotecció per llei-, i la inconstitucionalitat de moltes de les modificacions que s'aporten.

Així doncs, molts canvis aportats per aquesta Proposició de llei arriben fins i tot a ser contradictoris amb la pròpia finalitat de la Llei del patrimoni.

Algunes modificacions entren en contradicció amb els articles 1, 4.3 (que diu: "*Cap poder públic no pot adoptar cap mesura que posi en perill la consecució dels objectius exposats en aquesta llei*").

També es contradiu amb l'article 4.6 (que diu: "En cas d'interpretació de la llei preval sempre el principi de menor perjudici per al Patrimoni cultural d'Andorra"), i igualment ho fa amb les previsions contingudes en els Tractats Internacionals que formen part de l'ordenament jurídic andorrà, on es vincula la protecció del patrimoni arquitectònic entre els objectius de l'ordenació del territori i de l'urbanisme.

Efectivament, i per donar un exemple, establir un paràmetre general delimitant les tres zones com

pretén l'apartat 1.b de l'article 4, quan cada bé es caracteritza per la seva singularitat pròpia i de l'entorn en què es troba, no ens sembla adequat.

La protecció del bé ha de ser singular a les seves pròpies característiques i per tant, no es considera que pugui respectar en el conjunt de les parròquies les finalitats previstes en la Llei.

En aquest sentit, establir una distància fixa, per determinar un repartiment competencial entre Govern i Comuns, no tan sols contravé a la pròpia finalitat de la llei, sinó que com he posat de manifest anteriorment, la definició de l'entorn de protecció al voltant d'un bé declarat d'interès cultural, es presenta com el millor instrument per garantir la pervivència dels seus múltiples valors culturals en les millors condicions possibles.

Per altra banda, i no menys preocupant, hem detectat onze preceptes de la Proposició de Llei contraris al bloc de la constitucionalitat, la qual cosa determina de manera reiterada la inconstitucionalitat de la Proposició llei.

Efectivament, la modificació que aporten molts canvis d'aquesta Proposició de Llei, afecten a una atribució de competències als comuns, no contemplades en la Constitució del 93, ni tampoc en la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns.

Puc citar-ne algun exemple, l'article 3 (que correspon a la modificació de l'article 4.1), preveu que correspongui al Comú decidir si accepta o no, incorporar al planejament urbanístic els criteris proposats (s'entén pel Govern) per a la zona sensible (zona 2) i la zona d'influència (zona 3), de l'entorn de protecció del bé d'interès cultural.

Les normes i els criteris han de ser les mateixes per a tots: no és acceptable que cada comú decideixi què es pot fer i què no es pot fer en les zones adjacents als monuments.

Per tant, a través d'aquest precepte s'envaeix i limita la competència exclusiva dels òrgans generals de l'Estat, contemplada en l'article 34 de la Constitució.

Més exemples.

Els canvis proposats en l'article 4, apartat 3, que afecten l'article 12 de la llei del 2003, de nou limiten el Govern en l'àmbit del patrimoni cultural, atribuint doncs als Comuns, una competència que no els reconeix ni la Constitució, ni la Llei de competències comunals.

I de la mateixa manera, ho són els canvis en l'antic article 13.2, els apartats 2 i 5 de l'article 14.

Els canvis en l'article 15 apartat 4, que també limiten la intervenció de Govern, i per tant, l'exercici de la

seva competència, ja que en els monuments i els seus entorns de protecció, Govern no podrà intervenir sobre elements pertorbadors de la visibilitat des de l'exterior.

I aquí, jo personalment em pregunto quina és la idea o el problema subjacent?

També és inconstitucional al nostre entendre, l'article 15.5 ja que Govern ja no podrà intervenir sobre els canvis d'alineacions, edificabilitat o substitució del propi bé immoble.

Eliminant el paràgraf 6, l'Estat tampoc podrà garantir la preservació del patrimoni, si s'elimina la prohibició d'obres i actuacions, que impliquin l'ús del sòl, del subsòl, o de l'espai aeri si poden perjudicar el caràcter arquitectònic o paisatgístic de l'àrea o pertorbar la visualització del bé, declarat d'interès cultural.

Afegim a la llista de preceptes inconstitucionals, l'article que modifica l'article 16, que limita les previsions legals contingudes en els articles 71.f) i 77 del Decret Legislatiu de 12 de setembre de 2012 del Text Refós de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

I per acabar, ens preocupa moltíssim la modificació íntegra de la disposició transitòria.

En primer lloc perquè aquesta norma transitòria, que es pretén modificar ara, ha estat vigent durant una dècada i entenem que canviar-la ara, afecta el principi de seguretat jurídica, igualtat i no discriminació.

Efectivament, modificar l'entorn de protecció dels 100 metres comptats des del perímetre exterior del monument, a 20 metres podria comportar la responsabilitat de l'Estat, pels perjudicis derivats de l'aplicació de la mateixa.

També considerem contrari al bloc de la constitucionalitat, entendre com a favorable la no determinació dels condicionants de protecció, en l'informe del servei de patrimoni cultural mentre no es dictin els decrets de delimitació dels entorns de protecció. La Proposició de Llei pretén que si no s'emet en un termini de dos mesos, canvia el sentit del silenci que es preveu a la normativa urbanística i la de procediment general.

Tanmateix, reduir el perímetre de protecció de l'entorn dels monuments, de 100 a 20 metres tindrà una clara afectació en la visibilitat dels mateixos, la qual cosa posa en perill la consecució dels objectius de la llei al no fer prevaldre el principi de menor perjudici per al patrimoni cultural.

Així doncs, considerem també que la disposició transitòria d'aquest Projecte de Llei és inconstitucional perquè limita l'abast de les

previsions legals contingudes en els articles 71.f) i 77 del Text Refós de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme del 2012 i també limita la intervenció del Govern i per tant, l'exercici de la seva competència.

Malgrat avui Govern ens presenta un criteri a la Llei molt "tebi", per qualificar-lo d'alguna manera, el mateix ministre de cultura declarava al mes de novembre passat, que reconeixia que Govern perdria competències amb aquesta Proposició de Llei. Segons ell, això representaria "desprotecció pel patrimoni cultural" i reivindicava enèrgicament la competència del Govern en la conservació d'un bé d'interès cultural. I deia llavors "No pot ser que en aquesta matèria el Govern proposi i els comuns disposin".

El grup socialdemòcrata està preocupat amb aquesta Proposició de Llei, que tal i com he explicat comporta, al nostre entendre, una rebaixa de protecció del nostre patrimoni cultural i, recordem-ho, més d'una desena de preceptes inconstitucionals. Per tant, en coherència amb tot l'exposat, votarem avui en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És el torn del Grup parlamentari Demòcrata. Té la paraula el Sr. Josep Anton Bardina.

El Sr. Josep Anton Bardina:

Gràcies Sr. síndic.

Avui, com ja s'ha dit en les anteriors intervencions, sotmetem davant d'aquesta Cambra, la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural d'Andorra, presentada de manera conjunta pels 7 comuns del Principat.

L'any 2003, el Principat d'Andorra aprovava el primer instrument jurídic post constitucional de protecció del patrimoni cultural. La nostra Constitució, en el seu article 34, disposa que l'Estat ha de garantir la conservació, la promoció i la difusió del patrimoni històric, cultural i artístic. No cal dir que la importància de preservar el patrimoni cultural rau en el fet de protegir i vetllar pels trets identitaris d'un país, tot assegurant-ne la seva conservació, la seva difusió i la seva transmissió generacional.

Durant els anys de vigència de la Llei del patrimoni cultural d'Andorra, ara aviat farà 11 anys, s'ha pogut observar com, amb la definició dels entorns de protecció dels béns d'interès cultural i els seus criteris arquitectònics i urbanístics, han tingut un

abast i un nivell de detall que han condicionat en excés l'ordenació urbanística que corresponia definir als comuns, fins al punt d'originar-se fortes diferències de criteris entre l'Administració nacional i les comunals.

Quan es declara un bé d'interès cultural, la competència del Govern en la protecció del patrimoni cultural i la competència dels comuns en els temes d'urbanisme, interactuen i poden provocar importants diferències de criteris. Per tant, algunes de les modificacions que es plantegen en la Proposició de Llei presentada pels comuns van encaminades precisament a assolir una millor col·laboració, més estreta i fluida, entre les administracions a l'hora d'aplicar la Llei.

El Grup Parlamentari Demòcrata ha analitzat la Proposició de Llei presentada pels comuns que té com a finalitat principal, segons es desprèn de la pròpia exposició de motius del text, establir un equilibri entre la competència de l'Estat en matèria de protecció del patrimoni cultural i les competències dels comuns en matèria d'ordenació del territori i urbanisme, plantejant la modificació d'una sèrie d'articles de la Llei vigent per tal de millorar-ne la seva aplicació i el seu desplegament.

Els comuns volen, amb la Proposició de Llei que presenten, restablir l'equilibri competencial que segons ells s'ha perdut. Per fer-ho, es vol definir amb més precisió els àmbits que conformen els entorns de protecció, al mateix temps que es vol atorgar un major pes específic als comuns en els processos de declaració dels béns d'interès cultural i en la seva execució. En definitiva es vol que hi hagi més cooperació i més coordinació entre les institucions. Es busca una responsabilitat compartida i un diàleg més fluid entre les diferents administracions. Per poder assolir aquesta fita, es proposa entre d'altres coses l'informe no vinculant que obligarà a les parts a cercar espais d'entesa.

La Proposició de Llei presentada pels comuns no disminueix, al nostre entendre, la protecció del patrimoni cultural sinó que reforça la cooperació i coresponsabilitat entre les administracions, potenciant encara més la intervenció dels comuns en el procediment de declaració dels béns d'interès cultural. La Proposició de Llei presentada pels comuns redefineix i estipula unes noves zones de protecció dels béns d'interès cultural. Proposen establir 3 zones: la zona 1 "zona d'acompanyament", la zona 2 "zona sensible" i la zona 3 "zona d'influència", redefinint també els criteris i característiques d'aquestes zones. A més a més, com a novetat, i en funció de la zona de l'entorn de protecció de què es tracti, els criteris podran contenir prescripcions o bé propostes als comuns.

En la zona 1 de l'entorn de protecció els criteris que regulen les intervencions sobre el bé d'interès cultural tenen la forma de prescripcions que vinculen amb efectes immediats i són executius des de la seva aplicació. En canvi pels que fa a les zones 2 i 3 de l'entorn de protecció, els criteris revesteixen la forma de propostes al comú, el qual ha de decidir si els accepta i els incorpora als seus plans d'urbanisme. Només quan el comú els incorpora aquests prendran força vinculant i executiva.

La mateixa Proposició de llei vol també alleugerir els diferents procediments previstos en la Llei vigent, com ara el de contemplar el silenci administratiu positiu d'acord amb la legislació urbanística aplicable sobre les autoritzacions d'obres a què fa referència l'article 14 de la Llei actual.

En la Proposició de llei presentada pels comuns, es precisa que la funció del Govern és la de fixar la política en matèria de protecció del patrimoni cultural i la funció del comú és la d'executar aquesta política a través de les seves competències urbanístiques. Per tant, mentre el nucli competencial del Govern rau sobre la matèria de protecció del patrimoni cultural, les competències a través de les quals actua el comú són essencialment urbanístiques, vetllant d'aquesta manera per mantenir la constitucionalitat del text original.

El nostre grup parlamentari creu que la llei presentada pels comuns ha de ser presa en consideració no únicament per haver estat una voluntat manifesta dels 7 comuns, que també, sinó perquè juntament amb el criteri que ha emès el Govern, s'ha posat de manifest que la Llei vigent del patrimoni cultural, tot i ser una bona llei, la seva aplicació i el seu desplegament no han estat satisfactoris.

Entenem també que la proposta presentada pels comuns haurà de passar ara el treball en comissió i algunes esmenes de millora del text ja estan sent preparades per part del nostre grup. Des d'ara convido a la resta de membres dels grups parlamentaris a sumar-se a aquest treball per tal d'aportar totes les millores que considerin escaients al text presentat.

Després d'haver escoltat al Sr. Bartumeu, crec que per part del Grup Mixt així serà. Malauradament l'aportació que ens ha fet la Sra. Gili doncs denota que no deuen tindre ganes de participar en el treball en comissió d'un text que si tant us preocupa la constitucionalitat del text i tant us preocupa el fet de que desprotegeixi el patrimoni, el treball en comissió hauria de ser, en aquest cas, la proposta d'esmenes que facin que tinguem un text que almenys per les administracions que l'apliquen, que són el Govern i

els comuns, sigui operatiu que és el que no està passant en aquests moments.

Així doncs, com acabo de dir, el Grup Demòcrata es compromet a treballar, en tràmit parlamentari, tot proposant les esmenes que siguin necessàries per tal d'assolir més coordinació i més transversalitat en el desplegament de la Llei vigent, una millor aplicació de la mateixa, sense disminuir en cap cas la protecció del patrimoni cultural i vetllant per obtenir finalment un text que per damunt de tot preservi la seva constitucionalitat.

Senyores conselleres i senyors consellers, per tot l'exposat i a fi de poder debatre millor i de manera constructiva el text proposat pels comuns en comissió legislativa, demanaria el vot favorable dels grups de la Cambra a la presa en consideració de la Proposició de la llei de modificació de la Llei 9/2003, del 12 de juny, del patrimoni cultural.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

El Govern desitja intervenir...

Alguna altra intervenció per part dels grups...

Bé, si no hi ha més intervencions, doncs, obrim tot seguit un breu termini de temps per poder votar.

Senyor secretari si vol procedir a donar lectura del resultat si us plau.

El Sr. Carles Enseñat:

Gràcies Sr. síndic.

23 vots a favor, 3 en contra.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, a la vista del resultat es pren en consideració la Proposició de llei i, segons disposa l'article 104 del Reglament del Consell General, s'obre un breu termini de 15 dies per poder presentar esmenes que no poden ser a la totalitat.

Passem tot seguit al segon punt de l'ordre del dia.

2. Examen i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei qualificada de partits polítics.

La Proposició de llei fou publicada en el Butlletí número 2/2014, del 9 de gener. El criteri del Govern ha estat publicat en el Butlletí número 16/2014, del 24 de març.

Intervé per part de Govern per llegir el criteri el Sr. Xavier Espot.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies Sr. síndic.

El Govern ha examinat la Proposició de Llei qualificada de partits polítics, presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata i valora molt positivament aquesta iniciativa legislativa, encaminada a regular, per primera vegada i de forma concreta, l'existència, activitat i finançament dels partits polítics, organitzacions fonamentals per al funcionament del sistema de govern democràtic i representatiu que estableix la Constitució, i que, fins a la data, s'han regit en gran part per la normativa general aplicable a les associacions. Al mateix temps suposa un gran avenç adreçat a reforçar els mecanismes de control financer dels partits polítics que fins ara només es preveia parcialment i de forma acotada en el temps en la Llei qualificada de finançament electoral. Igualment representa la ferma voluntat de l'Estat andorrà de donar compliment a les recomanacions del GRECO en matèria de transparència del finançament dels partits polítics.

La Proposició de Llei qualificada de partits polítics regula, de forma sistemàticament adequada, tots els aspectes cabdals en aquesta matèria. En aquest sentit, el capítol primer, relatiu a la creació de partits polítics, s'inspira i respecta el precepte constitucional contingut a l'article 26, que reconeix als andorrans el dret de lliure creació de partits polítics.

També preveu, de forma clara, els requisits per constituir un partit polític, a través de la manifestació de voluntat de creació mitjançant una acta fundacional, la presentació d'uns estatuts provisionals i la inscripció en el Registre de Partits Polítics. Alhora es determinen clarament les interdiccions que afecten a la seva denominació, prenent en consideració el mandat constitucional previst en l'article referit anteriorment, segons el qual les seves actuacions han de ser conformes a la llei.

D'altra banda es regula adequadament el contingut de l'acta fundacional, així com el contingut mínim que els estatuts han de preveure i que ha de permetre, posteriorment i quan s'escaigui, instrumentalitzar degudament els mecanismes legalment previstos de suspensió i dissolució dels partits polítics. Igualment, la creació d'un registre de partits polítics, la inscripció en el qual esdevé constitutiva i no a efectes de mera publicitat, tal com s'esdevé amb el Registre d'Associacions, és una eina adequada de control de la legalitat vigent, que s'articula mitjançant la denegació de la inscripció

pels motius taxats que conté la norma. A l'ensem, el fet que la inscripció requereixi no només l'acompanyament de l'acta fundacional, sinó també dels estatuts amb totes i cadascuna de les dades que contempla l'article 6, més completes que les que s'exigeixen per als estatuts provisionals que ha de contenir l'acta fundacional, sense perjudici que la seva aprovació per part de l'assemblea general dels afiliats es faci amb posterioritat a la inscripció, han de permetre valorar convenientment la possible concurrència dels supòsits de denegació d'inscripció que es preveuen a l'article 8 i, en concret, en els casos de manca de funcionament o d'organització de caràcter democràtic, d'indicis d'il·licitud penal i de successió d'un partit dissolt judicialment.

El relació amb el capítol segon, que fa referència a l'organització i funcionament dels partits polítics, cal concloure que els articles que en formen part reprenen degudament la disposició constitucional referida al funcionament i organització democràtics dels partits polítics i, novament, la seva actuació conforme a la llei. Al mateix temps preveuen, de forma clara, adequada i completa, els paràmetres que han de permetre valorar el respecte de cada nova formació política a la disposició constitucional mencionada, així com els drets i els deures dels membres dels partits polítics, i les garanties que els emparen.

El capítol tercer, sobre la suspensió i dissolució dels partits polítics, desplega l'article 26 de la Constitució, que estableix que la suspensió de les activitats dels partits polítics i la seva dissolució han de ser efectuades pels òrgans judicials. No obstant això, també estableix que els partits es dissolen per decisió del propi partit i, per tant, la dissolució per decisió pròpia no està subjecta a ratificació per part de l'òrgan judicial. En aquest cas, s'infereixen dubtes a parer del Govern sobre si pot existir una contradicció amb l'article 26 esmentat, si bé cal posar de relleu que aquesta qüestió no ha estat examinada ni resolta pel Tribunal Constitucional.

Les causes de suspensió d'activitats i de dissolució judicial dels partits polítics són les mateixes, i la facultat d'instar el procediment judicial corresponent, amb una o altra pretensió, és de la competència exclusiva del fiscal general, segons es desprèn de l'article 18 de la Proposició de Llei. Si bé aquesta concurrència de causes i l'atribució de la competència en aquesta matèria al fiscal general resulten adequades, la lectura i interpretació de l'article esmentat pot suscitar algun dubte, atès que si bé es preveu de forma precisa en quin cas es pot instar la dissolució, a saber quan concorren les causes que s'hi ressenyen de forma greu i reiterada, no s'esdevé el mateix quan correspongui instar la

suspensió d'activitats. En aquest sentit, es pot inferir que la suspensió d'activitats s'hauria de promoure quan aquestes causes han tingut lloc però no de forma greu i reiterada; no obstant això, convindria precisar-ho expressament als efectes d'esvair dificultats interpretatives.

Altrament, cal destacar que si bé el text dedica un article a establir els efectes de la dissolució judicial, no conté cap altra disposició amb aquesta finalitat en relació amb la suspensió d'activitats, sigui general o concreta. Això implica que l'òrgan judicial té una gran llibertat d'apreciació en el moment de determinar l'abast de la resolució que dicti en relació amb la suspensió d'activitats, però al mateix temps no disposa d'un marc legal que orienti determinats aspectes com, per exemple, el termini màxim durant el qual es pot aplicar, els efectes que pot tenir en la percepció de les subvencions o en la presentació dels comptes, etc. Així doncs, el Govern suggereix que caldria regular, ni que sigui de forma àmplia, quins efectes es deriven de la resolució judicial que determini la suspensió d'activitats d'un partit polític.

En relació amb el capítol quart, dedicat al finançament dels partits polítics, s'escau fer remissió a les consideracions i conclusions que porten causa de l'informe de compliment de la 3a avaluació d'Andorra per part del GRECO, de data 18 d'octubre del 2013. Aquest informe avalua la implementació de cada recomanació de l'informe d'avaluació aprovat el mes de maig del 2011, i fa una apreciació global dels nivells de conformitat de dites recomanacions. En termes generals i pel que fa al tema 2, referit a la transparència del finançament dels partits polítics, el GRECO conclou que Andorra ha demostrat que s'estan duent a terme reformes substancials, que dimanen substancialment de la Proposició de llei qualificada de partits polítics, i que es pot esperar un nivell suficient d'acompliment de les recomanacions pendents en els propers divuit mesos. Insisteix el GRECO, però, en l'existència de determinades qüestions que, fins ara, no han estat objecte de discussió suficient, principalment aquelles vinculades amb una plena harmonització i articulació entre la iniciativa legislativa de constant referència i la Llei qualificada de finançament electoral, la subjecció dels partits polítics actuals a la futura reglamentació, la publicació anual dels comptes dels partits, així com la publicació, en el futur, dels noms dels grans donants.

La Proposició de llei qualificada de partits polítics inclou aspectes que han d'incidir positivament en la primera de les qüestions indicades anteriorment, concretament la secció 3 dedicada a les fonts de finançament, que permet distingir clarament el finançament públic i establir tant els criteris com la

diferència entre l'aportació que es destina al funcionament del partit i aquella altra que es destina a sufragar les despeses electorals; la qual cosa complementa la regulació que, en aquest sentit, es conté en la Llei qualificada de finançament electoral, circumscrita únicament al moment del procés electoral. Així mateix, les modificacions operades en aquesta darrera norma, en relació amb la limitació de les despeses electorals i a les sumes per adaptar la nova configuració legal al finançament públic afavoreixen l'harmonització i articulació de la normativa interessada pel GRECO.

En relació amb les disposicions addicionals, la primera articula diverses modificacions de la Llei qualificada de finançament electoral, coherents, necessàries i determinants per dotar d'operativitat i eficàcia les normes de la Proposició de llei qualificada de partits polítics vinculades amb la Llei qualificada de finançament electoral.

En el mateix sentit, es valora positivament la disposició addicional tercera, relativa a la Llei del Tribunal de Comptes.

Pel que fa a la disposició addicional segona, que modifica l'article 387 del Codi penal, només s'escau posar de relleu que la penalitat prevista és la mateixa tant per al subjecte actiu que rep la donació irregular com per al que la realitza quan, en general, els delictes previstos en el Codi penal que tenen aquesta mateixa estructura preveuen penes inferiors per al segon dels subjectes. Per tant, i als efectes de respectar la sistemàtica de penes del Codi penal, caldria valorar la possibilitat d'efectuar una distinció en aquest sentit pel que fa a la penalitat.

La disposició transitòria primera resol adequadament la subjecció dels partits polítics actuals a la futura norma reguladora, incloent-hi l'obligació de la seva inscripció al Registre de Partits Polítics en un termini de sis mesos, sota pena de perdre la seva denominació. Igualment preveu de forma expressa l'aplicació, entre altres, del capítol quart, relatiu al finançament, durant el període d'interinitat, i sotmet alhora a qualsevol associació, agrupació de persones, inscrites o no en el Registre d'Associacions i que es presentin a les eleccions, al règim legal previst en els capítols dos al quart, en la mesura que correspongui.

En consideració del que ha estat exposat i tenint en compte l'avenç que suposa aquesta iniciativa legislativa, en especial, als efectes de donar compliment a les recomanacions del GRECO en matèria de transparència del finançament dels partits polítics així com el fet que la seva estructura i majoritàriament el seu contingut resolven convenientment les qüestions i problemàtiques que es pretenen regular amb independència de què

determinats aspectes puntuals puguin ser precisats o millorats als efectes d'una seguretat jurídica més gran, -tal com s'ha detallat anteriorment-, el criteri del Govern a la Proposició de Llei qualificada de partits polítics és positiu.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Intervé per presentar la Proposició de Llei en representació del Grup Parlamentari Demòcrata, el Sr. Ladislau Baró.

EL Sr. Ladislau Baró:

Gràcies Sr. síndic.

Ens toca ara presentar la Proposició de Llei qualificada de partits polítics de cara que els parlamentaris en puguin valorar la seva presa en consideració. D'entrada, ens interessa remarcar des del nostre grup parlamentari que hem tractat de presentar un text relativament senzill i força clar i que en ell, -com ja s'ha dit en el criteri exposat pel Govern-, doncs, es proposa una regulació específica dels partits polítics que fins ara estava en mans de la Llei qualificada d'associacions. Per tant, el que fem és desenvolupar de manera específica, de manera concreta l'article 26 de la nostra Constitució.

M'agradaria per començar, fer una consideració preliminar en el sentit de què aquesta Proposició de llei, un cop sigui aprovada amb els canvis que puguin ser oportuns, és un pas més, -ni l'únic ni el definitiu-, cap a la consolidació i la institucionalització dels partits polítics. Nosaltres entenem que el camí cap a la institucionalització dels partits ha de continuar, -i de fet la nostra història política o electoral post-constitucional tots podem constatar el constant ball de sigles que hi ha hagut en les diferents eleccions-, és un element que aconsella fer un pas de cara a aquesta institucionalització.

La institucionalització dels partits, la seva consolidació, la seva permanència és un signe distintiu i rellevant de les democràcies avançades i consolidades, per tant, hem d'anar cap aquesta direcció.

Cal dir que el primer pas en aquest sentit es fa en la Constitució del 1993, s'instaura un districte nacional i això permet trencar la dinàmica dels partits estrictament parroquials, per tant, es dibuixa un sistema de partits nacionals, aquest és un pas essencial, clau a l'hora de dibuixar aquest nou esquema polític però bé, en tot cas, també ens preocupa, -com dèiem-, aquesta falta de consolidació, aquesta poca institucionalització ja que

els partits, continuïtat dels partits ha d'assegurar el diàleg programàtic entre una legislatura i una altra. És bo de cara a la continuïtat de l'Estat de cara a la continuïtat de les polítiques públiques doncs que la pervivència d'un sistema més o menys estable de partits, -això no vol dir d'un sistema petrificat, que no es mogui mai-, però d'un sistema més o menys estabilitzat permeti establir aquesta continuïtat amb les polítiques d'estat però amb les polítiques públiques en general.

Per tant, aquesta és segons el nostre criteri la primera contribució que pot fer la llei de partits que ara examinem de cara a la vida política andorrana. Això és més així si tenim en compte també que avui dia s'assisteix a un cert qüestionament de la democràcia representativa i en conseqüència de la democràcia partidista. Els partits, segons el nostre criteri, han de ser peça bàsica dins del funcionament democràtic i representatiu que estableix la constitució. Segons com, -i això ho sabem tots-, és més fàcil motivar a la gent, als joves, a què s'apunten a una ONG, o a una plataforma ciutadana que no pas a què s'apunten a un partit polític. Aquest fet pot anar associat a diferents aspectes però el fet de què hi hagi un cert desprestigi de la política no exclusiu del nostre país però sí del nostre entorn pot estar associat a aquest plantejament i, aquest és un aspecte que segons el nostre criteri cal combatre i que cal combatre decididament.

Segons el nostre plantejament, els partits continuen sent la peça menys dolenta del funcionament del sistema també menys dolent que és el sistema democràtic representatiu. Això no vol dir que es pugui matisar la democràcia indirecta o representativa amb elements que jo entenc que han de ser cada vegada creixents pel que fa la democràcia directa però en tot cas, insistim, la peça clau continua sent la democràcia representativa.

Per tant, s'imposa un cert canvi i s'imposa un cert combat de cara a aconseguir aquests objectius. Dos elements són claus per poder-ho aconseguir:

- Entenem que els partits han de ser més oberts i democràtics des del punt de vista intern i més oberts a la societat i,

- en segon lloc, han de ser més transparents.

En quant al primer punt a l'obertura democràtica portes enfora i a la democràcia interna, doncs entenem que bé, la Proposició que presentem contribueix de manera decidida a afavorir una creació, un funcionament democràtic que recull aquests principis de democràcia interna, el ministre assenyalava abans la llibertat d'afiliació dels andorrans als partits polítics, la llibertat de participació també dels residents dins de la vida

política del país, per tant, sempre des del respecte estricte a l'Estat de dret sempre de manera normada, el que s'intenta és crear una vida política dins dels partits molt més participativa i molt més dinàmica.

Bé, recollim també el plantejament o els plantejaments proposats des del Govern amb el seu criteri de cara a afinar algunes coses relatives a la suspensió i dissolució judicial, la contradicció final que ha reclamat en matèria penal que caldria solucionar entre les penes que poden rebre donants i receptors de la donació en el cas que hi hagi irregularitats, són temes que estem disposats a valorar amb tota la "finura" en la qual ha estat exposada per part del nostre ministre. Per tant, peça clau primera o pota sota la que sustenta el nostre plantejament, obertura a la societat i democràcia interna.

Segona peça clau també de cara a recuperar aquesta confiança de la ciutadania amb els partits i per conseqüència amb els polítics. Els partits han de ser més transparents i ho han de ser en primer lloc de cara al seu funcionament, és a dir, hi ha d'haver una exigència de què la democràcia interna que la llei obliga, estableix pels partits pugui ser alhora avaluada públicament. No n'hi ha prou en què el funcionament del partit sigui democràtic internament sinó que els ciutadans han de poder avaluar, han de poder valorar que aquesta democràcia interna realment es produeix. Però encara hi ha un element més important de cara a la transparència que és la que fa referència al finançament dels partits. La llei estableix en aquest sentit dos grans fons de finançament, -ja s'ha dit en el criteri del Govern-, el públic, el privat i per centrar-me en les qüestions importants crec que val la pena remarcar, -recollint també les recomanacions del GRECO-, que el finançament privat estableix la publicitat de les donacions que han de ser supervisades pel Tribunal de Comptes i que aquest a la vegada les haurà de publicar al Butlletí Oficial de l'Estat (BOPA), -al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, per terminologia més adequada-, i per tant, pensem que aquest és un element de transparència força rellevant.

I bé, en quant al finançament públic, és important remarcar la doble distinció que s'estableix en aquesta matèria. Es fixa una subvenció general de representació, és a dir de totes les forces que obtinguin representació a les diferents institucions, i aquesta subvenció general de representació el que ha de fer és sufragar o ajudar a sufragar tant les despeses electorals com les despeses de funcionament intern dels partits que, cal remarcar-ho, no queden només limitades als partits estrictament, sinó a les agrupacions electorals.

Cert, fem una aposta per la institucionalització dels partits, però cert també sabent com és el nostre país i d'altres, i és bo que hi hagi flexibilitat, no només els partits polítics estrictament concorren a les eleccions, sinó que a vegades es fa en forma d'agrupació electoral. Aquestes també han de rebre l'ajut si bé amb el cas de la part destinada al funcionament intern... Una cosa és la subvenció electoral amb la part destinada al funcionament intern, s'ha optat perquè les agrupacions puguin renunciar a la part de subvenció de funcionament intern. Si és una plataforma estrictament electoral sense vocació de tenir una estructura administrativa fixa o orgànica fixa, potser no té massa sentit que la subvenció de funcionament sigui rebuda per elles.

Un element important que ens convé remarcar, és el fet que ve donat per l'esforç que hem fet a l'hora d'intentar articular la llei..., com ho diria... en el sentit que la participació de l'erari públic a l'hora de subvenir a l'adequat funcionament dels partits polítics no augmenti. Estem en un context econòmic determinat, complicat i entenem doncs que seria superflu augmentar la càrrega financera de l'Estat a l'hora de finançar els partits polítics, i és per això que hem intentat trobar un equilibri entre...

Perdó, eh? Sr. síndic...

(se sent una veu)

... hem intentat trobar un equilibri entre... bé, per un costat subvenir les necessitats de les campanyes electorals i el funcionament dels partits polítics sense sumar aquests dos components. Hem rebaixat la presència de la subvenció estrictament electoral i hem permès que aquesta es pogués destinar al funcionament intern dels partits.

De cara a la transparència també s'introdueixen mecanismes de control comptable tant intern com extern, els partits han de fer auditories, ha de presentar uns comptes amb uns determinats requisits i a més a més externament el Tribunal de Comptes el que farà és fiscalitzar i demanar una justificació de les despeses dels mateixos. En aquest sentit i també ho ha avançat el ministre, la Proposició de llei comporta una modificació de la llei del Tribunal de Comptes de cara a dotar-lo de més instruments per poder garantir doncs aquesta tasca.

A més a més, convé remarcar també que la qüestió de la transparència a la qual al·ludíem, té també un component internacional molt rellevant. Bé, des del Consell d'Europa, des del Greco s'ha fet una sèrie de recomanacions de cara a assolir aquests objectius, han estat aquestes recomanacions un dels elements que han impulsat l'elaboració d'aquesta iniciativa legislativa i és un dels elements claus a l'hora de valorar-la, tot i que no és el decisiu. Jo entenc que

allò decisiu és que la societat andorrana pugui tenir un mecanisme clar a l'hora de gestionar el funcionament intern dels partits polítics, però bé, en tot cas aquest altre component no pot quedar obviat.

M'agradaria també afegir, per completar una mica l'exposició que aquestes disposicions haurien d'anar acompanyades per tancar el cercle per una modificació del Reglament del Consell General. Al llarg d'aquesta legislatura, bé, és un tema que ha estat a l'opinió pública, se n'ha parlat diverses vegades arran de la decisió del Grup Parlamentari Socialdemòcrata hi va haver una qüestió puntual que va suscitar que hi hagués debat públic en aquest sentit i pensem que és bo, que és adequat que en un termini relativament breu puguem introduir dins del Reglament del Consell General mesures que assegurin doncs una major transparència, una major claredat a l'hora de justificar com es gasten les assignacions que reben els grups parlamentaris i de poder, bé doncs, tenir unes pautes normades de cara al funcionament i el finançament dels grups parlamentaris.

En aquest sentit des de Sindicatura se'ns ha fet arribar als grups parlamentaris un informe doncs que dóna una sèrie de recomanacions i de pautes de cara a poder millorar els criteris de funcionament del finançament dels grups parlamentaris.

Bé, en definitiva proposem un text que ha estat parcialment treballat encara que no consensuat amb els altres grups parlamentaris. Presentem un text que com dèiem al principi afavoreix la institucionalització del nostre sistema de partits i el seu funcionament democràtic intern, presentem un text que afavoreix la transparència del seu finançament i del seu funcionament comptable d'acord amb les exigències de la nostra societat que són les primeres que hem de tenir en compte, però gairebé en un mateix nivell d'acord amb les recomanacions de la comunitat internacional. Pensem que es tracta d'un pas més en el desenvolupament de la nostra Constitució i de la nostra democràcia i en aquest sentit només ens queda doncs agrair l'amable criteri de Govern, demanar suport als altres grups parlamentaris, estem convençuts que l'obtindrem i bé, doncs animar-los tots plegats a la millora del text a través de l'elaboració d'esmenes.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És el torn ara del Grup Parlamentari Mixt. Té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Bé, com deia el ministre en exposar el criteri de Govern, l'article 26 de la Constitució reconeix als andorrans el dret de lliure creació de partits polítics i afegeix que el seu funcionament i organització han d'ésser democràtics i que les seves actuacions han de ser conformes a la llei. Els partits neixen del lliure exercici del dret d'associació, i com també exposava el presentador de la Proposició de llei, el president del Grup Demòcrata, contribueixen a la formació de la voluntat popular.

Són doncs una expressió genuïna de la societat i també són, -estem d'acord-, una peça necessària per al funcionament de l'Estat democràtic.

Val a dir que les dimensions d'Andorra estan fetes per facilitar una pràctica democràtica en magnífiques condicions de proximitat. Sense grans complicacions tècniques, la societat andorrana està en condicions d'acostar-se al vell somni de l'àgora de la democràcia d'Atenes. No obstant, cal que aquest joc polític es faci en condicions d'igualtat. Ens ho recorda també la Constitució en el seu art. 6.2, segons el qual "els poders públics han de crear les condicions per tal que la igualtat i la llibertat dels individus siguin reals i efectives". Si no opera aquesta actuació arbitral i compensadora dels poders públics, queda obert el camí de la discriminació en el combat polític democràtic.

La Proposició de llei qualificada de partits polítics que ha presentat el Grup Parlamentari Demòcrata vol regular, -ara se'ns ha explicat-, estrictament, -diria jo-, les organitzacions polítiques, el seu funcionament i els drets i deures dels seus afiliats.

I també fa referència al finançament, al seu finançament el dels partits.

Aquesta iniciativa legislativa, aplaudida com hem llegit, i ara escoltat, pel Govern amb algunes matisacions, va néixer, -n'hem de ser conscients-, a partir de les reiterades recomanacions del Grup d'Estats contra la corrupció (GRECO), del Consell d'Europa, -també s'hi ha referit el president del Grup Demòcrata-, aquest GRECO, aquest organisme que ha visitat Andorra en repetides ocasions, en el seu darrer "*Rapport de Conformité*" sobre Andorra que es va adoptar a Estrasburg a l'octubre del 2013, ens va recordar una sèrie de recomanacions que havien estat formulades el 27 de maig del 2011 en relació precisament a la transparència del finançament dels partits polítics a Andorra.

Tal i com es pot llegir en el darrer informe, en aquest informe del mes d'octubre passat, en la pàgina 13, un informe al qual el ministre s'ha referit fa un

moment-, en la pàgina 13 i següents de l'informe es llegeix que la majoria demòcrata va fer arribar al GRECO el mes d'agost del 2013, el seu text, manifestant que estava ja validat pel seu grup parlamentari.

Aquest text va més enllà de les recomanacions del GRECO, -que eren, com estava dient, estrictament destinades, en aquest informe, al finançament dels partits i també de les campanyes electorals-, i vol regular ja, com dèiem fa un moment, el conjunt de l'activitat o de l'acció política al nostre país.

Pel que fa al finançament, la Proposició introdueix la possibilitat de donacions de persones físiques i jurídiques (és l'article 23), i pretén regular-les en l'article 25.

D'altra banda sembla que l'informe del GRECO del mes d'octubre del 2013, haurà servit o va servir perquè el grup parlamentari de la majoria modifiqués el text que havia enviat a Estrasburg el mes d'agost i, finalment, s'ha introduït en la Proposició que estem examinant la publicació dels noms dels grans donadors o patrocinadors dels partits i campanyes electorals, la qual cosa constitueix un element important en la perspectiva de la transparència general del finançament polític.

El nostre grup parlamentari està convençut que aquesta modificació, gairebé de darrera hora, ha estat positiva perquè permetrà acostar-nos a un nivell suficient d'acompliment de les recomanacions pendents, que són moltes.

Hem de ser conscients que el GRECO va ser molt clar en les conclusions del seu darrer informe, -l'ha llegit, en part, el ministre-, ens va donar a Andorra un termini fins el 30 d'abril del 2015, com a molt tard, per a informar de l'avançament en l'acompliment de les recomanacions que no havien estat enllestides i que, insisteixo, són moltes.

El nostre grup parlamentari votarà la presa en consideració d'aquesta Proposició.

Però, aquesta presa en consideració, -no estranyarà a ningú-, no representa un suport global al text, que esmenarem. De manera especial pel que fa a les aportacions de persones jurídiques que, al nostre entendre, han de ser estrictament prohibides. Les persones jurídiques cobreixen altres fins específics en l'activitat econòmica, però no han de dirigir-se al suport de concretes accions o opcions polítiques.

Aquest suport és propi de les persones físiques, que són les úniques que tenen realment el títol de ciutadans.

Aquesta és una de les qüestions en les quals plantejarem el nucli central de les nostres esmenes una vegada s'hagi pres en consideració la llei.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata té la paraula la consellera Sra. Rosa Gili.

La Sra. Rosa Gili:

Gràcies Sr. síndic.

Amb l'arribada de la crisi econòmica, ha crescut la desconfiança de la població en creure que els polítics actuals estan capacitats per solucionar els seus problemes.

Arrel d'escàndols polítics, lligats a la corrupció d'alguns mandataris dels països veïns, a fora i aquí, també sembla créixer cada dia més la suspicàcia dels nostres ciutadans cap al sistema polític actual.

M'he manifestat varies vegades en aquest sentit. Aquesta situació és preocupant.

Ni tots els polítics són iguals, ni tots els polítics hi són per interessos personals!

Molts únicament volem una societat justa, pròspera i en la qual tots els nostres ciutadans puguin viure dignament.

Podem canviar les lleis, podem canviar fins i tot la Constitució, però al final, caldrà triar uns representants, siguin els que siguin, elegits democràticament per poder tirar endavant la voluntat del poble.

Avui en aquesta Sala, analitzem la presa en consideració d'una Proposició de llei de partits polítics.

Els socialdemòcrates tenim clar que és necessari treballar en una llei que reguli de manera específica la normativa relativa als partits polítics, ja que actualment es regeixen en gran part per la normativa general aplicable a les associacions.

És important sobretot deixar clares quines han de ser les formes de finançament dels partits polítics andorrans i establir-hi sistemes de control.

Avui, més que mai, és essencial treballar per recuperar la confiança dels nostres ciutadans en els partits polítics i en el sistema, a través de la transparència i de les bones pràctiques.

A finals d'any, el Grup d'Estats contra la Corrupció del Consell d'Europa (el GRECO), ens presentava un report de conformitat sobre Andorra, relatiu a la transparència del finançament dels partits polítics, en el qual analitzava punt per punt tot un seguit de recomanacions.

Compartim amb el grup majoritari que Andorra s'ha d'esforçar per complir els requeriments del GRECO; tot i que, ens reservem el dret a esmenar la Proposició de llei presentada, en alguns aspectes.

Per tot l'exposat, el nostre grup parlamentari donarà el seu suport a la presa en consideració d'aquesta Llei i ofereix la seva total disposició a treballar en la modificació del Reglament del Consell General, tal i com ja hem començat a fer, fent arribar les nostres aportacions als presidents de grups parlamentaris en base a la proposta inicial del Grup Parlamentari Demòcrata.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

El Govern desitja intervenir...

Alguna altra intervenció per part dels grups...

Bé, si no hi ha cap més intervenció, i a la vista del manifestat, proposo la presa en consideració per assentiment.

Es pren en consideració la Proposició de llei i, segons disposa l'article 104 del Reglament del Consell General, s'obre un termini de quinze dies per poder presentar esmenes que no poden ser a la totalitat.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia.

3- Examen i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte.

La Proposició de llei fou publicada en el Butlletí número 6/2014, del 28 de gener.

El criteri del Govern ha estat publicat en el Butlletí número 17/2014, del 26 de març.

Intervé pel Govern, per llegir el criteri, el Sr. Jordi Cinca.

El Sr. Jordi Cinca:

Gràcies Sr. síndic.

El Govern ha examinat la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte, presentada pel M. I. Sr. David Rios Rius, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata i, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Consell General, manifesta el seu criteri sobre la Proposició de llei esmentada basant-se en els següents antecedents.

L'1 de gener del 2013 va entrar en vigor la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general

indirecte, que estableix un impost de naturalesa indirecta que grava el consum mitjançant la tributació dels lliuraments de béns i les prestacions de serveis realitzades pels empresaris i professionals, així com les importacions de béns.

Tal i com recull l'exposició de motius de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte, el Consell General, a l'hora de configurar aquest impost ha pres en consideració els principis de neutralitat, -tant interior com internacional-, de simplicitat normativa i d'equitat, emparant-se en l'experiència internacional i en particular de la Directiva 2006/112/CE de la Unió Europea.

En aquest sentit, l'impost general indirecte s'aplica en totes les fases de producció i distribució de béns i serveis, així com en les importacions de béns. Els encarregats de la seva aplicació són els empresaris i professionals mitjançant el mecanisme de la repercussió, quedant el comprador obligat a suportar l'impost. Com que l'impost només pretén gravar el consum final, a l'hora de liquidar l'impost els empresaris i professionals es poden deduir les quotes suportades en les seves compres, de manera que en cada fase es recapta l'impost corresponent al valor afegit en la dita fase. La neutralitat és, doncs, consubstancial a l'impost general indirecte; impost que, com s'ha dit, grava el consum final i no els intermedis, de tal manera que només es pot assolir mitjançant l'estimació directa del valor afegit.

En la configuració de l'impost general indirecte relatiu als serveis bancaris i financers es va considerar convenient sotmetre a tributació les comissions per serveis prestats com a únics serveis financers subjectes a l'impost general indirecte. D'aquesta manera, no es graven totes les operacions de finançament, sinó que es tributa per les comissions com a valors explícits plenament identificats. No poden ser objecte de gravamen aquells serveis d'intervenció financera que es mesuren indirectament com a valor implícit, tenint en compte la dificultat pràctica de procedir a la seva adequada tributació. Aquesta dificultat per eixamplar les bases de tributació de l'impost general indirecte ja es va posar de manifest a la Unió Europea en relació a l'impost sobre el valor afegit del sector bancari financer comunitari en el qual els valors implícits s'integren generalment en els tipus d'interès de crèdits i dels dipòsits. Per aquesta raó es va considerar en el seu moment com a no idoni per a l'impost general indirecte sotmetre a tributació tots aquests serveis de forma indiscriminada.

El Govern considera que la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata suposa un canvi

radical en la configuració de l'impost general indirecte en establir un sistema de determinació general de la base de tributació de les entitats del sector financer sense possibilitat de deducció de les quotes suportades de l'impost general indirecte. L'anàlisi de la Proposició de llei planteja tres problemes fonamentals. El primer respon a la forma en què s'instrumenta la tributació de l'impost general indirecte ja que suposa en la pràctica una doble imposició amb l'impost sobre societats que grava els resultats del sector financer. En segon lloc, el règim especial previst en la Proposició de llei va en contra del principi de neutralitat de l'impost general indirecte, atès que com a impost indirecte que grava cada fase del procés de producció i distribució hauria d'admetre la deducció de les quotes suportades de l'impost. En darrer lloc perquè la mesura suposaria la repercussió econòmica de l'impost mitjançant un augment dels preus dels serveis bancaris i financers. La forma en què es configura la Proposició de llei a fi de determinar de forma quasi objectiva les bases de tributació de l'impost general indirecte es fonamenta en sotmetre a tributació el marge ordinari en base consolidada de les entitats financeres, d'acord amb la normativa comptable específica del sector financer. Precisament la determinació de la base de tributació de l'impost sobre societats parteix del resultat comptable de l'obligat tributari, és a dir dels beneficis derivats de l'aplicació de les normes de comptabilitat. Sobre aquest resultat comptable s'apliquen ajustaments positius i negatius per determinar la base de tributació de l'impost sobre societats. Aquesta base de tributació, com s'ha dit, parteix del resultat comptable, és la que es sotmet a un tipus de tributació per determinar la quota de l'impost sobre societats. Així doncs, la base de tributació del règim especial de l'impost general indirecte, que es propugna en la Proposició de llei per la prestació dels serveis bancaris i financers parteix del marge ordinari d'aquestes entitats que es determina segons la norma comptable i en paral·lel és el resultat comptable el que serveix de fonament per determinar la tributació d'un impost radicalment diferent com és l'impost sobre societats. Per tant, el règim especial previst en la Proposició de llei s'articula tècnicament com una mena d'impost sobre els resultats del sector financer, la qual cosa no deixa de suposar una doble tributació sobre els beneficis del sector.

D'una banda, es graven els resultats de les entitats financeres mitjançant un impost indirecte que es transforma en un tribut de naturalesa mixta, resultats que ja estan gravats d'altra banda, amb l'impost directe i personal sobre societats. Aquesta duplictat en la tributació dels resultats de les entitats financeres entre el règim especial previst en

la Proposició de llei i l'impost sobre societats es fa palesa en el fet que el règim especial impossibilita la deducció per part de l'obligat tributari de les quotes suportades de l'impost general indirecte pel sol fet d'estar subjecte al règim especial.

Tal i com s'ha dit anteriorment, un dels elements bàsics dels impostos sobre el valor afegit que graven de manera separada les diferents fases d'obtenció i comercialització dels béns i dels serveis és la deducció de l'impost suportat en la fase anterior, de tal manera que el que suporta efectivament l'impost és el consumidor final. Si bé la subjecció a l'impost d'una part de les operacions bancàries i financeres ha de limitar la deducció de l'impost general indirecte suportat, tal i com està previst en la llei vigent, ja que no totes les quotes suportades estan vinculades a l'activitat subjecta, negar de forma radical la deducció de les quotes de l'impost suportades, fins i tot les que es poden associar a l'activitat que determina la subjecció, assimila el règim especial per a la prestació de serveis bancaris i financers a la tributació d'un impost directe, com és l'impost sobre societats.

Una cosa és limitar el dret de deducció per qüestions derivades de la configuració de l'impost, -aspecte que es pot millorar des del punt de vista tècnic-, i una altra és prescindir totalment d'un element substancial com és la deducció de la quota suportada en cada fase.

Com s'ha vist anteriorment, el règim especial previst en la Proposició de llei no admet la devolució de les quotes suportades de l'impost. L'objectiu d'un impost general indirecte sotmet a tributació un valor afegit determinat, per tant, no és idoni per aquest gravamen que es prescindeixi de la deducció de l'impost suportat per part de l'obligat tributari. Aquesta impossibilitat de deduir les quotes suportades va en contra del principi de neutralitat de l'impost general indirecte i introdueix una distorsió en la filosofia del sistema de tributació indirecte. A més de la redacció del text de la Proposició de llei en relació a la forma en què es configura la repercussió jurídica de les quotes se'n podria desprendre que la mateixa no garanteix la deducció per part dels empresaris o professionals dels quals es realitza l'operació gravada atès que els obligats tributaris només han de fer contar en les factures el cost del servei prestat amb la menció IGI inclòs. Així mateix, no queda clar que el lliurament mensual d'una factura resum que tingui per destinataris dels serveis empresaris o professionals, els habiliti per poder deduir-se un IGI suportat que es detalla de manera separada en el document mercantil, tal i com estableix les normes generals de deducció de l'impost general indirecte.

D'altra banda, tal i com s'ha dit anteriorment, la neutralitat de l'impost general indirecte no opera únicament en la vessant interna sinó que des de la perspectiva internacional cal respectar el principi de tributació en destí tal i com estableix l'exposició de motius de la llei. En aquest sentit la Proposició de llei en sotmetre a tributació el marge ordinari en base consolidada de les entitats financeres per tal de determinar la base de tributació, no respecta no només les regles de localització de les prestacions dels serveis previstes en els articles 43 i 44 de la llei sinó tampoc el principi rector de tributació en destí, ja que grava prestacions de serveis que en cap cas es poden considerar realitzades en territori andorrà.

Com s'ha dit en l'apartat anterior, la redacció de la repercussió jurídica de l'impost relativa a la prestació dels serveis financers prevista en la Proposició de llei planteja dubtes sobre la capacitat de deduir les quotes suportades de l'impost per part dels empresaris i professionals. Però a més, des del punt de vista de repercussió econòmica de les mesures previstes en la Proposició de llei es pot assegurar que es produirà un augment dels preus pel que fa als serveis prestats per part d'entitats bancàries i financeres.

Efectivament, la pròpia Proposició de llei ja preveu que els obligats tributaris han de repercutir l'impost sobre aquells els quals es realitza l'operació gravada, per tant, és inqüestionable que en passar a gravar totes les prestacions dels serveis bancaris i financers i no únicament les que es remuneren mitjançant una comissió, el consumidor final patirà un increment del preu que paga per aquests serveis.

A més, en haver-se configurat la mesura com un règim especial objectiu, que no permet a les entitats financeres deduir les quotes suportades de l'impost, és evident que les entitats del sector financer traslladaran el cost que suposa aquesta tributació, que en la pràctica s'assimila a la imposició directa, els clients finalment mitjançant un augment dels preus dels serveis.

És tant evident que es produirà aquest augment dels preus dels serveis bancaris i financers que la mateixa Proposició de llei preveu una disposició transitòria que intenta mitigar aquest efecte. Ara bé, la incidència de la disposició transitòria de la Proposició de llei és molt limitada, ja que si bé, les condicions financeres vigents a curt termini poden no modificar-se, -aquelles pactades per cada producte o tipus d'inversió, és evident, que no es modificaran de forma unilateral sense necessitat que així ho hagi de preveure cap disposició ad hoc-, a mitjà termini el cost del servei augmentarà com a conseqüència d'un gravamen que equival a un increment del cost imposat per qui el presta. Que si

té capacitat o marge de repercutir-lo des del punt de vista econòmic, i que haurà de suportar el consumidor final.

Com a conclusió, d'acord amb l'exposat anteriorment, el Govern considera que no s'ha de prendre en consideració la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, de 21 de juny, de l'impost general indirecte presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata atès que la fórmula de determinació quasi objectiva que les bases de tributació sobre el valor afegit que recull la Proposició de llei no és la més adequada per determinar la subjecció a l'impost general indirecte dels serveis bancaris i financers ja que implica una doble imposició amb l'impost sobre societats, va en contra del principi de neutralitat de l'impost general indirecte i suposaria un augment dels preus dels serveis bancaris i financers que hauria d'assumir el consumidor final.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Intervé ara per presentar la Proposició de llei en representació del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, el Sr. David Rios.

El Sr. David Rios:

Gràcies Sr. síndic.

Voldria començar la meua intervenció lamentant el criteri desfavorable a la nostra Proposició de llei de modificació de l'IGI. Una Proposició de llei que va ser publicada el 28 de gener al Butlletí del Consell General. És una proposta constructiva per a mitigar un greu error del Govern que ens ha abocat a ingressar al voltant de 20 milions menys durant l'any 2013 en concepte d'impostos del sector financer i de la banca. I que continuem deixant d'ingressar gairebé 60.000€ diaris cada dia que passa.

El criteri desfavorable de Govern a la nostra iniciativa es basa en tres principis. Govern assegura que la nostra proposta implica una doble imposició, que elimina el principi de neutralitat de l'impost i que finalment que comportarà uns augments del preu dels serveis que impactarà al consumidor final.

Anem a pams.

En quant a la doble imposició:

La nostra proposta no crea una suposada doble imposició perquè la doble imposició es fonamenta en gravar doblement una mateixa font. Existeix doble imposició quan es fa pagar uns impostos sobre uns impostos ja pagats... i aquest no és el cas.

El que hem proposat des del grup parlamentari és que la tributació indirecta vista la complexitat del sector bancari es calculi directament de forma global sobre el marge brut; no operació com operació com passa en la resta d'empreses i professionals, sinó que es fa globalment sobre el marge brut. De fet aquest concepte, constitueix el valor afegit pel sector bancari en els serveis que presta.

Per altra banda, l'impost de societats es calcula sobre el resultat comptable.

Per tant, es tracta de dues quantitats clarament diferenciades calculades sobre bases diferents en què la despesa per IGI es descompta de la base de càlcul de l'impost de societats i per tant en la que en cap cas existeix doble imposició.

A més, és que les empreses d'Andorra no paguen Impost de Societats i IGI? Estan gravades doblement en aquest cas? Doncs aquest cas seria el mateix, per tant, aquest argument és feble.

En quant a la neutralitat de l'impost:

La nostra proposta impedeix al sector deduir-se l'IGI suportat per evitar el que ha passat durant l'any 2013 i que vostè ens va introduir la setmana passada en aquesta mateixa sala.

Però no és cert que un règim especial de tributació trenqui la neutralitat de l'impost; definitivament no és cert ... justament perquè es tracta d'un règim especial (com d'altres que existeixen) el càlcul no es basa en la diferència d'IGI repercutit menys IGI suportat, sinó que el càlcul es basa en altres paràmetres. Vostè ho sap perfectament...

Perquè si vostè opina que en un règim especial no pot deduir-se les quotes de l'IGI suportat i que això trenca la neutralitat, -en el cas que vostè es mantingui en aquesta opinió,- hauria de retirar immediatament la modificació d'IGI que ha entrat a tràmit parlamentari, perquè justament es fonamenta en limitar el dret de deducció de les quotes d'IGI suportades.

Per tant, el segon argument que vostè defensa i que pretén invalidar la proposta presentada pel grup parlamentari invalidaria també, la presentada per vostè.

La nostra proposta constitueix un règim especial pel sector bancari que té com a base de càlcul el valor afegit que aquest genera per la seva activitat (el marge brut) i se li aplica un tipus inferior al tipus previst en la llei de l'IGI actual (un 5,5%) perquè tenim en compte que l'IGI suportat no és deduïble. És un càlcul simple que permetria recaptar el mateix que amb l'antic ISI.

Sobre l'increment de preus.

Després del regal que li va fer al sector financer i de la banca amb l'IGI, els bancs no han abaixat els preus dels seus serveis bancaris de tal manera que el que abans formava part del preu del servei més la recaptació dels impostos indirectes, al baixar la pressió sobre els impostos que recapta l'estat i no abaixar els preus dels serveis és més que evident que la diferència, aquesta diferència, els bancs l'han convertit en beneficis.

És per això que la nostra proposta permet recuperar els imports de recaptació originals del 2012 sense que això hagi de suposar un augment de preus vist que l'augment del marge de beneficis pot tornar a convertir-se en la seva antiga funció que era la imposició indirecta.

En tot cas, i per evitar que s'augmentin els preus dels serveis arran de l'aprovació de la nostra proposta, hem incorporat una Disposició transitòria que diu textualment:

"L'entrada en vigor de la present Llei no pot comportar la modificació de les condicions financeres vigents en aquest moment. Al respecte s'entendrà que en l'import dels serveis bancaris que fins a la data no comportaven IGI, aquest hi queda implícit sense que es pugui efectuar un augment del cost del servei. Pel que fa la resta de serveis financers s'hauran d'ajustar en funció del tipus de gravamen aplicable."

Cap fórmula que es presenti en aquest consell permetrà dir clarament i definitivament que un cop entrada en vigor una modificació de la Llei de l'IGI, els serveis bancaris i financers no augmentin els preus, perquè això són regles de mercat i això sempre ho podem fer. Per tant, el que hem intentat evitar és que l'impacte de la nostra proposta no impliqui un augment de preus tal com a diferència del que s'especifica al criteri del Govern.

Com ha quedat demostrat cap dels 3 arguments exposats pel Govern són al nostre entendre certs i en el cas d'existir alguna disfunció creiem que serien perfectament corregibles en el treball en comissió.

La nostra proposta assegura un volum de tributació del sector financer equivalent al que aquest sector tributava amb l'ISI.

És cert que les figures impositives han canviat però no és menys cert que el fet és innegable, com ha demostrat el tancament de comptes del 2013, que la recaptació del sector financer ha contribuït a les finances públiques en uns 20 milions menys que ho va fer al 2012. És per tot l'exposat que demanaria als consellers generals la present consideració de la nostra proposta de modificació de la llei 11/2012 del 21 de juny de l'impost general indirecte.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Bé, abans d'entrar en la concreta explicació de la nostra posició en relació a la proposició, em sembla important i en tot cas necessari, referir-me al context al qual ens trobem abans o en el moment immediat abans que es presenti la proposició. És a dir, voldria situar-ho en allò que podríem dir "la història immediata".

Per tant, voldria situar aquesta proposició que avui debatem en el mes de juliol del 2010 quan el govern socialdemòcrata va fer arribar als membres de la comissió de Finances del Consell General, en el marc del desplegament dels nous tributs, un esborrany del projecte de llei que havia de regular l'impost sobre el valor afegit.

Després de les eleccions de l'abril del 2011 i en la meua intervenció del dia 11 de maig del 2011 en aquesta sala, durant el debat d'investidura com a cap de Govern del Sr. Antoni Martí, vaig recordar que el desembre del 2010 la Comissió de Finances "... tenia pràcticament enllestit i pactat el text de la llei de l'IVA"

Com sigui que assumíem aquella iniciativa com a pròpia el dia 5 d'octubre del 2011, en la meua condició aleshores de president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, vaig presentar la Proposició de llei de l'impost sobre el valor afegit.

Aquella proposició de llei, -i ja em vaig acostant a la proposició que avui debatem-, ...aquella proposició de llei comportava un article 58 que deia el següent, -crec important de recordar-ho-:

"Article 58: Tipus de gravamen incrementat:

El tipus de gravamen incrementat és d'un 8% i s'aplica només a prestacions de serveis bancaris i financers".

El dia 12 de març del 2012, en el marc de la tramitació de la nostra proposició, el Grup Parlamentari Demòcrata va presentar les seves esmenes a l'articulat.

En relació a la qüestió que ara debatem l'esmena 49, de modificació de l'article 58 que he llegit fa un moment, deia així, la lleixo:

Esmena 49: -estic parlant d'una esmena del Grup Demòcrata- Esmena de modificació de l'article 58:

Es proposa la modificació de l'article 58 amb el redactat següent:

"El tipus de gravamen incrementat és d'un 9,5% i s'aplica a les prestacions de serveis bancaris i financers."

Justificació de l'esmena: imposar a les activitats financeres subjectes a l'IVA un tipus impositiu més elevat per tal de mantenir els ingressos d'aquest sector.

Aquella esmena podia fer pensar, -i de fet així es va voler presentar per part de DA, fins i tot durant el debat d'aprovació de la llei de l'IGI, el diari de sessions així ho demostra-, que s'anava a una imposició més dura, més forta, envers les entitats bancàries i que la recaptació seria millor, més important, amb el text esmenat que no pas amb la nostra proposta.

Efectivament 9,5% és més que no pas 8%!

Però resulta que el Grup Demòcrata també havia presentat una altra esmena, la número 12, per afegir un nou punt, -el 10-, a l'article 6 del projecte.

Quin era, -quin és encara-, l'article 6?

Doncs el que estableix les operacions no subjectes a l'impost.

I allí, en aquella esmena, amb l'excusa d'establir la no subjecció dels interessos a l'IVA, -que era la justificació de l'esmena-, DA ens va fer empassar, amb aquella expressió que utilitza últimament de contraban, "... els altres serveis bancaris o financers que no porten comissió."

Què vol dir tot plegat aquest debat segurament complicat de seguir?

Doncs, jo crec que senzillament vol dir que DA ens proposava, -i va emprar la majoria per aprovar-ho-, l'augment del tipus incrementat al 9,5% pels serveis financers junt amb la introducció d'un nou supòsit de no subjecció. És a dir de no pagament de l'impost indirecte.

L'esmena 49 augmentava el tipus incrementat pels serveis financers, fet que es justificava, -insisteixo-, per mantenir els ingressos provinents d'aquest sector, però, a la vegada, l'esmena 12 introduïa un nou supòsit de no subjecció a tots els serveis financers que no es remunerin mitjançant comissió.

Dit més planerament encara, el que semblava que es feia entrar per una porta es feia sortir immediatament abans, amb escreix, per la porta de la no subjecció a l'impost de les operacions bancàries que no tinguessin càrrec de comissions.

El gravamen dels serveis financers a l'IVA, -ara IGI-, és certament complicat perquè molt sovint no hi ha un preu explícit en els serveis prestats. De fet, a la Proposició de llei del Grup Socialdemòcrata aquesta dificultat no la teníem en compte en aquell moment, a diferència del que succeïa en el Projecte de llei del Govern del juliol del 2010 en el qual sí que hi havia un règim especial que volia intentar, -dic bé intentar-, determinar el valor de tots els serveis financers a partir del marge anomenat d'intermediació.

Amb l'esmena 12, DA va optar per gravar només els serveis financers que siguin remunerats mitjançant comissió. Ara bé, no calia pas pensar massa per preveure quines podien ser les implicacions d'aquesta normativa, perquè el mateix servei financer pot tributar al 9,5% o no tributar res, -estic parlant a l'impost indirecte-, segons quin sigui el sistema de retribució que decideixi, no la llei, sinó la institució financera. I ja s'ha comprovat que en molts casos pot ser certament fàcil evitar aquest tipus impositiu mitjançant la substitució de les comissions bancàries per l'oferiment, literalment, de pitjors condicions financeres.

Per tant, s'ha de tenir molt de compte amb els serveis financers: per molt que el tipus incrementat s'augmentés, el resultat final és que la gran majoria de serveis financers no han estat ara gravats per l'IGI, -sí que ho estaven amb la nostra proposta-, però a més les institucions financeres es poden deduir l'IGI suportat. En conseqüència, -i no cal dir que no s'han pas estat de fer-ho-, el cost recaptatori de tot això havia de ser elevat. I així ha estat.

En aquest sentit, cal tenir present que la normativa andorrana no estableix com a requisit per a la deducció de les quotes suportades que les operacions dels empresaris estiguin subjectes a l'impost general indirecte. Per tant, a diferència del que succeeix en el nostre entorn en l'IVA europeu, l'IGI suportat per empreses en l'exercici de la seva activitat, encara que sigui com a conseqüència de la realització d'operacions no subjectes, i no només les financeres, és deduïble.

Contingut de la Proposició.

La finalitat de la Proposició és que el sistema financer pagui més a l'impost general indirecte, perquè, segons les previsions de 2013, el que finalment es paga per l'IGI és molt inferior al que inicialment s'havia previst, fet que perjudica, òbviament, les finances de l'Estat.

La Proposició recupera una part del règim especial per la prestació de serveis bancaris i financers que va ser proposat en el Projecte de llei enviat pel nostre govern a la comissió de Finances al juliol de 2010,

amb la finalitat de gravar tots els serveis, tant quan hi ha un preu explícit com quan no n'hi ha. Les característiques, al meu entendre, més rellevants de la Proposició són:

s'elimina la no subjecció de les operacions financeres previst en l'actual article 6 número 10 de la Llei 11/2012 de l'IGI;

el tipus incrementat es fixa en el 5,5%, en lloc del 9,5% actual;

el nou règim l'han d'aplicar totes les entitats operatives del sistema financer andorrà (article 75 bis);

la base de tributació d'aquest règim especial és el marge ordinari en base consolidada de les entitats gravades d'acord amb el que preveu la normativa comptable;

les entitats han de repercutir l'IGI sobre els seus clients, integrant-se però la quota en les condicions econòmiques dels serveis prestats;

les quotes d'IGI suportades per les entitats financeres no són deduïbles;

les entitats han de lliurar cada mes al seus clients que siguin empresaris o professionals obligats tributaris de l'IGI una factura que resumeixi tots els serveis prestats.

Quina és la nostra valoració de la Proposició?

Primer. Crec important diferenciar el que té sentit des d'un punt de vista tècnic, com és intentar que l'IGI gravi tots els serveis financers, del que no en té tant, com és voler que la recaptació que prové d'aquestes institucions sigui semblant a la que s'obtenia abans de l'entrada en vigor de l'IGI. És a dir en l'etapa de l'impost de serveis indirectes. No ens hem de cansar d'explicar que no té gran cosa a veure l'impost de serveis indirectes, l'ISI, amb l'actual IGI.

L'IGI vol gravar el consum final de tots els béns i serveis que tenen lloc al territori andorrà. Aquesta és la missió de la Llei, i per això, és raonable voler incorporar a la base de tributació tots els serveis financers que ara no hi són. Ara bé, que aquest gravamen hagi de permetre recaptar el mateix o el que inicialment s'havia previst no té massa sentit. No té sentit econòmic, no té sentit tècnic, i probablement, per no dir segur, tampoc té gaire sentit polític. En primer lloc, perquè el que es recaptava amb l'impost indirecte sobre la prestació de serveis de les entitats bancàries venia d'un impost tècnicament molt qüestionable. Un impost que havíem anat afegint quan estàvem en responsabilitat, perquè es volia i encara es vol i ara m'hi referiré, que les entitats bancàries hagin de pagar de manera important, d'acord amb l'article 37 de la Constitució.

Però era una construcció tècnicament difícil de justificar. I de fet era una construcció, i els que hem estat en responsabilitat ho sabem, tàcitament pactada amb les entitats bancàries perquè fessin una aportació significativa. Però a partir del moment en què despleguem un nou marc tributari, entenc que no podem voler repercutir mimèticament el que era ISI o el que eren els acords anteriors, sobre els marges de les entitats en l'actual impost general indirecte.

Això ho sabem perquè es calculava a partir d'uns mòduls. Entre d'altres raons, perquè quan vam introduir la proposta de l'IVA, érem ben conscients que arribava l'aplicació de l'impost de societats, i aleshores sabíem, sabem, que el benefici de les entitats financeres ja tributa en base a l'impost de societats. Per tant, si volem fer d'Andorra un país modern, amb una economia competitiva hem d'acceptar que no té sentit voler gravar les entitats financeres, amb un règim especial a l'impost general indirecte que finalment es calcula de manera semblant a l'impost de societats, ho hem vist fa un moment, sobre el marge ordinari, i a més a més, no es permet la deducció de l'IGI suportat en les seves compres.

A més, parlem clar, nosaltres estem convençuts que hi podria haver problemes d'inconstitucionalitat, perquè la nostra lectura de la Proposició ens fa dir que un mateix fet estarà gravat dues vegades. En conseqüència, si realment es vol gravar més a les entitats financeres, -i jo els hi dic que nosaltres ho volem-, millor fixar un tipus incrementat, no aquí, sinó en l'impost sobre societats, que és on hem d'anar a buscar els diners. Deixem-nos de romanços i anem cap a una fiscalitat moderna i transparent.

Amb la finalitat de gravar tots els serveis financers, es recupera parcialment el règim especial previst en el Projecte de Llei entrat al Parlament al juliol de 2010. Però dic parcialment perquè l'objectiu d'aquell règim era gravar tots els serveis financers, però mantenint la neutralitat, aleshores li dèiem IVA, ara li diem Impost General Indirecte, neutralitat per les empreses que no són consumidors finals. Per aquesta raó, quan hi havia un preu explícit es preveia aplicar el règim general de l'IGI; quan el preu era implícit, es preveia un tipus impositiu del 0% quan els clients eren altres empresaris obligats tributaris de l'impost, de manera que per aquests els serveis financers no s'encarien amb l'IGI. Així, l'IGI recaptat per aquest règim especial corresponia només a l'impost suportat pels consumidors finals, d'acord amb la lògica d'un impost indirecte, -com és l'aplicació andorrana de l'IVA europeu-, aquest impost ha de ser neutral per les empreses, en no ser consumidors finals.

Però en l'actual Proposició de Llei, el règim especial es preveu per a tots els serveis financers, amb i sense preu explícit. A més, l'IGI ha de quedar integrat en les condicions econòmiques, el que significa que es barreja la quota de l'impost amb pròpiament el preu o condicions dels serveis prestats, de forma que no es pot identificar, insisteixo, no es pot identificar quina part correspondrà o correspon a l'IGI.

Parlem clar: això perjudica als clients empresaris obligats tributaris de l'IGI, -no als banc que sembla que són els que hem d'anar a buscar-, això perjudica als empresaris obligats tributaris de l'impost indirecte, que si hi hagués una quota explícita, la podrien recuperar. L'IGI, per tant, deixa de ser neutral si s'aplica tal i com se'ns diu en aquesta proposició, deixar de ser neutral per les empreses i els implicaria un cost més. No em sembla bé, no ens sembla correcte.

A més, les institucions financeres no podrien per la seva banda deduir-se les quotes d'IGI suportades en les seves compres, de manera que aquesta esdevindria també un cost més suplementari. Per tant, l'IGI aquí també deixaria de ser neutral també per les institucions financeres, però no per unes raons objectives com podria ser si els serveis financers es declaren exempts d'IGI, sinó per una imposició legal sense que hi hagi un argument tècnicament o econòmicament raonable al nostre entendre. Com aquesta limitació va en contra de la neutralitat que es predica d'un impost indirecte com l'IGI, es predica perquè es defensa en la mateixa Exposició de motius de la Llei 11/2012, veig fins i tot problemes de legalitat en aquesta limitació. Crec que es pot considerar com una discriminació arbitrària.

En conseqüència, i a diferència del que es pretenia al projecte de llei de juliol de 2010 del nostre govern, l'IGI no seria neutral per les empreses, que suportarien pitjors condicions econòmiques per part dels bancs i que no podrien recuperar cap IGI suportat perquè no hi sortiria de manera explícita i per molt que se'ns envii una factura a final de mes jo no veig com això es pot deduir, és a dir, senzillament no es pot deduir, i l'IGI tampoc seria neutral per les pròpies entitats financeres que perden el dret a recuperar-lo.

En aquest sentit, no s'acaba d'entendre que es demani mensualment la factura, una factura resum a enviar pels bancs als clients obligats tributaris de l'IGI, quan en aquesta factura no pot sortir cap quota d'IGI. Com hem dit abans, la proposició obliga a integrar l'impost en les condicions econòmiques dels serveis prestats, per tant, impost i preu es barregen. Aquesta obligació s'imposa perquè en gravar també serveis on no hi ha un preu explícit, no es pot identificar per a cada client cap quota

específica d'impost repercutit en no haver-hi valor concret del servei prestat.

Igualment, en l'Exposició de Motius s'afirma que la proposició no comportarà cap increment en els costos dels serveis bancaris actualment contractats pels ciutadans. Lògicament, no es poden modificar les condicions ja fixades en un contracte, com de fet preveu la Disposició transitòria, tot i que els que coneixem com funciona el sector financer podríem posar-hi també alguns interrogants a les possibilitats de modificar les condicions però aquesta no és la qüestió. La qüestió, al meu entendre, és que per totes les operacions contractades després de l'entrada en vigor hipotètica d'aquesta proposició, les condicions sí que es podrien modificar i el mercat és molt hàbil per adaptar-se als canvis, és a dir, no cal tenir dots endevinatoris per saber que es modificarien les condicions en perjudici dels clients.

El Sr. síndic general:

Hauríeu d'anar acabant Sr. conseller...

El Sr. Jaume Bartumeu:

En resum... sí Sr. síndic, estic acabant.

En resum: creiem que l'actual normativa és criticable perquè incentiva substituir preus explícits, comissions, per pitjors condicions en els contractes (preus implícits). Certament, això s'hauria de modificar.

Però aquesta proposició de llei presenta greus defectes tècnics que segurament impediran assolir els objectius desitjats i, a més, poden provocar greus problemes de legalitat que sens dubte les institucions financeres voldran aprofitar. En aquest sentit, tot i que amb matísos, els arguments que Govern addueix en el seu criteri són vàlids des d'un punt de vista tècnic.

En conclusió, el nostre grup parlamentari votarà favorablement la presa en consideració, per manifestar la nostra disconformitat amb les negatives conseqüències que s'han derivat de les esmenes que el Grup Demòcrata va imposar en la llei actual de l'IGI i que he comentat en iniciar aquesta intervenció.

Tanmateix si la proposició es prengués en consideració, -el criteri de Govern no abona pas aquesta hipòtesi-, caldria esmerçar molta feina en esmenar-la i fer-la compatible amb la constitució i amb la voluntat legal de mantenir la neutralitat de l'impost indirecte per a les empreses andorranes.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És el torn del Grup Parlamentari Demòcrata.

Té la paraula la Sra. Meritxell Mateu.

La Sra. Meritxell Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Avui tal i com s'ha apuntat en les intervencions anteriors es sotmet davant aquesta Cambra la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte presentada pel grup Socialdemòcrata.

Pel que hem pogut observar es tracta d'una iniciativa legislativa que cerca trobar una solució a una problemàtica fruit d'un menyscapse d'impostos del qual la premsa se'n va fer ressò durant aquesta tardor. Problemàtica que el Govern ja va anunciar que corregiria proposant-nos una modificació que ja tenim sobre la taula com ha fet remarcar el conseller Rios.

El que passa és que vostès, una volta més, han estat sords al que el Govern havia anunciat i us vàreu avançar presentant-nos l'esmentada proposició de llei que avui debatem. Ara bé, el Sr. Bartumeu ja n'ha fet una mica esment però no podem entrar a analitzar dita proposició de llei sense recordar de quin tipus d'impost estem parlant. Es ben sabut que la naturalesa de l'IGI que s'aplica a totes les fases de la producció i de la distribució dels béns i serveis té com a única fita gravar el consum final. És a dir, que tant els empresaris com els professionals a l'hora de liquidar l'impost es poden deduir quotes suportades. En aquest sentit, voldria remarcar que amb l'ISI, l'impost sobre els serveis indirecte, que era l'impost anterior no es podia deduir gairebé res.

En el cas dels serveis bancaris i financers a l'hora d'elaborar la llei de l'IGI, -que recordem, com ja han remarcat els consellers anteriors-, ve d'una proposició de llei socialdemòcrata, el Grup Demòcrata va acotar l'IGI bancari a la pràctica de la Unió Europea en relació amb el que es coneix arreu com l'impost sobre el valor afegit. Una pràctica que únicament grava els serveis bancaris i financers que generen comissions. En aquest sentit ja ens vam apartar del contingut de projecte d'IGI socialdemòcrata per adoptar uns criteris comunament acceptats a nivell de la Unió Europea i això per mirar de no entrar en problemàtiques lligades a la doble imposició, sí Sr. Rios, lligades a la doble imposició amb l'impost de societats i per no gravar més el consumidor final.

Dit això senyores i senyors consellers i, després d'haver llegit la Proposició de llei de modificació de l'IGI socialdemòcrata voldria remarcar que parlem d'impostos diferents que quan el grup socialdemòcrata compara en termes de recaptació l'ISI bancari amb l'IGI s'equivoca. L'ISI bancari, impost que va ser vigent de l'any 2005 al 2011 amb un percentatge del 12,5% i que durant l'any 2012 es va rebaixar a un percentatge del 9,5 % sobre tots els serveis bancaris amb l'entrada en vigor de l'impost de societats per evitar, -es va rebaixar aquest tipus-, per evitar una doble imposició interna amb l'IS. Alhora, en aquell moment ja es volia donar un impuls per delimitar la imposició directa de la indirecta configurant un model clar i homologable amb una clara voluntat que el pes dels impostos directes sigui superior als indirectes.

Resumint, l'any 2010, -com ja ha recordat el Sr. Bartumeu-, el govern socialdemòcrata en elaborar la Llei de l'impost de societats ja preveia fer desaparèixer l'ISI bancari confortant la voluntat de separar les impositcions directa i indirecta.

A més, el 2011, esperant l'aprovació de l'IGI, el Grup Demòcrata vam modificar, -com he dit abans-, l'Impost de societats permetent la seva entrada en vigor, seguint el tipus reduït, -durant el primer any d'aplicació-, que preveia la llei socialdemòcrata.

Un cop adoptat l'IGI bancari, en vigor des del 1er de gener del 2013, que és un impost indirecte, va desaparèixer l'ISI bancari, que era un impost híbrid (indirecte però amb components d'imposició directa), i l'Impost de societats va tornar al gravamen inicial del 10%.

Voldria deixar clar, que l'ISI bancari i l'IGI bancari són, doncs, impostos de naturalesa diferent, que no graven el mateix i que no tenen els mateixos efectes de neutralitat pel consumidor empresari del servei. No es poden comparar.

Deixem de comparar, senyores i senyors consellers, naps amb cols.

Fet aquest aclariment, allà on ha sorgit la problemàtica és amb la recaptació inferior a la prevista, per part del Govern, en l'IGI suportat i deduït per les entitats financeres.

Una recaptació, val a dir, que tampoc s'hauria assolit, -malgrat el que puguin pensar-, amb el text proposat inicialment en la proposició del llei socialdemòcrata.

És cert que el 2012, durant la elaboració de l'IGI, els socialdemòcrates proposaven un percentatge d'IGI bancari del 8%, -com bé heu recordat, Sr. Bartumeu-, sobre totes les prestacions de serveis bancaris i financers, amb una base molt més àmplia

que els serveis que es remuneren mitjançant comissions bancàries.

Per això, DA, per la seva banda, va esmenar dita proposició, introduint un percentatge del 9,5% (1,5% més) però només sobre les comissions bancàries, emparant-se, -com he dit anteriorment-, amb la pràctica i les recomanacions europees en la matèria, i això per mantenir la neutralitat de l'impost i per no gravar més el consumidor final, i esperant una recaptació de 21,5 milions d'euros anuals.

La realitat, amb el liquidat que heu tingut tots fa dos dies a mans, ha estat que el 2013 l'IGI bancari ha suposat un ingrés net per a l'Estat de 16,6 milions d'euros, el que significa un menyscapte de 5 milions d'euros respecte a les previsions fetes en el debat a la comissió... sense fer contraban, Sr. Bartumeu, que vam tenir un diàleg i ens vam intercanviar uns e-mails, parlo del maig del 2012... i que amb això que va fer, que parlem de 5 milions i no de 20 milions, Sr. Rios! De cap manera, estem molt lluny dels 20 milions que esteu dient! Parlem de 5! I compteu 16,6, ho teniu a la pàgina doncs del llibre que ens acaben d'enviar sobreliquidat i de les previsions podeu mirar els e-mails que ens vam intercanviar l'any 2012 veureu que la diferència és de 5 milions, no de 20, ara bé, dit això, dit això, els 5 milions d'euros reals que s'esperaven de més són molts diners i s'hi ha de cercar remei, s'hi ha de posar remei!

Així doncs, per corregir aquesta desviació entre el que s'esperava i el que realment s'ha recaptat, i per adequar l'impost a les realitats que s'han observat durant el primer any d'aplicació, el Govern, com ja he esmentat, ens acaba d'entrar un Projecte de llei de modificació de l'IGI bancari i d'altres sectors.

No amaguem doncs, que la Proposició de llei socialdemòcrata de modificació de l'IGI ens genera dubtes i inquietuds.

Dubtes, perquè es barregen molts conceptes dins d'un impost de naturalesa neutra, i inquietuds, perquè s'amplia la base de tal manera, gravant totes les prestacions de serveis bancaris i financers, que l'únic perjudicat serà el consumidor final.

L'IGI, Sr. Rios, no el paga l'empresa! L'IGI el paguem els consumidors finals! Les empreses només el recapten!

És evident que si es grava tot, -com ho proposeu-, els preus dels serveis i de les prestacions augmentaran, i qui veurà encarat el preu serà l'usuari. És a dir, el consumidor final, ...el ciutadà.

I això, malgrat l'afegitó de darrer minut que vàreu introduir a la disposició transitòria, on prevèieu que no s'aplicaria l'IGI als serveis bancaris i financers en

els contractes vigents, i que s'aplicaria només en el moment de la renovació.

Reitero que va ser un afegitó de darrer minut, perquè no s'esmenta en cap lloc de la proposició de llei, ni s'explica en l'exposició de motius, -apareix allà. Podríem suposar que dit afegitó es va fer a corre-cuita. A vegades, contrastar punts de vista pot ser molt enriquidor, i sobretot entorn a un plat d'escudella!

El fet és, senyores i senyors, que dita proposició de llei, malgrat l'afegitó, no soluciona res.

Sense voler entrar en detalls i cenyint-nos amb allò que estipula el criteri de Govern sobre aquesta proposició de llei, pensem que, el projecte de llei que el Govern ens acaba d'entrar a tràmit contemplarà, de ben segur, els postulats de neutralitat de l'impost, sense augmentar les càrregues al ciutadà.

Estem convençuts que la modificació que proposa el Govern, en el sentit que els bancs es puguin suportar, és a dir deduir, un màxim del 10% del repercutit, introduint una disposició de determinació objectiva, serà una mesura forta que haurà d'assumir el sector bancari, i, on no es veurà afectat el consumidor final.

L'IGI ha de ser tractat com l'IGI. Un impost sobre el valor afegit. Un impost neutre.

Per tant, vist l'exposat, el Grup Parlamentari Demòcrata votarà en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte presentada pel Grup Socialdemòcrata.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Demanaria al Govern si desitja intervenir...

Sr. Jordi Cinca, teniu la paraula.

El Sr. Jordi Cinca:

Gràcies Sr. síndic.

La veritat, Sres. i Srs. consellers, és que un cop havia llegit com és preceptiu el criteri de Govern, no tenia previst tornar a intervenir, però els he de confessar que no tinc més remei que fer-ho a la vista de la intervenció que ha fet el Sr. Rios i algunes de les qüestions que ha manifestat.

També vull fer-ho a la vista de la intervenció del Sr. Bartumeu. En aquest cas per motivacions absolutament diferents de les que em porten a fer-ho en relació al Sr. Rios. I deixi'm doncs, que comenci

en relació a la intervenció que ha fet el Sr. Bartumeu que igual que ens ha fet abans el Sr. Baró amb una intervenció brillant i aquí a capela, diguem-ho així sense apunts demostrant la seva veterania i la seva capacitat, doncs el Sr. Bartumeu també demostrant la seva veterania ha demostrat d'una banda un coneixement aprofundit del tema que estem treballant i no ha pogut o no ha renunciat a fer política i finalment ens ha anunciat que votarà la presa en consideració del Projecte de llei i al mateix temps ha explicat les moltíssimes mancances que té la proposició de llei i els moltíssims inconvenients que té. Per tant, res a dir de la seva intervenció només dues qüestions molt puntuals: vostè ha insinuat la possibilitat de què el fet de no gravar els serveis que generen interessos podria aportar a un desplaçament de l'oferta dels bancs cap a productes d'aquesta naturalesa en lloc de productes que generen comissió i d'aquesta manera eludir l'impost indirecte, és evident que això podria passar però també li ho dic i així ens ho demostra la recaptació d'aquest any que les xifres d'IGI repercutit demostren que no hi ha hagut aquest desplaçament si més no aquest any 2013, la base de tributació de l'any 2013 ha estat la que havíem calculat en base a xifres del 2011, 2010 i 2012 i per tant, en principi aquí no hi ha hagut aquest desplaçament, podria passar però no hi ha sigut.

Com ja vaig explicar arrel de les preguntes del Sr. Armengol la setmana passada el problema l'hem tingut en l'IGI suportat i aquí tinc una petita discrepància amb vostè, d'ordre tècnic i que podem abundar, i és el fet que sota el nostre punt de vista la llei sí que és clara, només et pots deduir aquells IGIs que estan afectes per activitat subjecta. Vostè ens deia que creia que es podien deduir tots. D'aquest matis bé la diferència de recaptació sobre el previst o no previst. I en tot cas estic segur que en la discussió del Projecte de llei que ha presentat el Govern podem abundar sobre aquesta qüestió, i en tot cas, aquest és el matis que hem volgut reforçar amb el Projecte de llei.

Dit això, reconec que no se'm farà fàcil donar resposta a la intervenció del Sr. Rios perquè m'ha deixat una mica perplex. No puc creure... és més, no crec i tinc l'absolut convenciment que vostè, Sr. Rios, en tant que conseller i persona que estudia els dossiers té un coneixement molt més aprofundit de l'IGI del que ens ha volgut demostrar en la seva intervenció... Tinc l'absolut convenciment. Coneix molt més aquest impost, i segurament tots, que no pas el que ha volgut transmetre en la seva intervenció. En la seva intervenció, vostè el que ha fet és intentar llençar uns missatges al carrer adreçats a persones que no tenen cap obligació d'estar al cas

del fons de la qüestió i per llençar-los un missatge senzillament: *“Nosaltres som els que farem que la banca pagui més i aquests senyors del Govern i aquests senyors de la majoria han fet que la banca pagui menys”*. Vostè només ha volgut llençar aquest missatge i ho ha fet en base a inexactituds tècniques alarmants.

Pregunta... Pregunta Sr. Rios, si és que els empresaris no estan pagant l'impost de societats i l'IGI és una autèntica barbaritat... És una autèntica barbaritat. No Sr. Rios, els empresaris no paguen l'IGI, el paguen els consumidors, efectivament.

Això és tan barbaritat com si vostè ara volgués dir que tenim un menyscapse a Govern perquè vam decidir, en aquesta Cambra es va decidir, que l'IGI per exemple, de la importació de joies ha baixat del 12 al 4,5. Com que ha baixat del 12 al 4,5 vostè en deduiria que els empresaris comerciants de joieria estan pagant menys, i com que estan pagant menys l'Estat ha tingut un menyscapse.

Imagini's vostè el que ens està portant a deduir de la seva intervenció... Absolutament fora de lloc i, en tot cas, una inactivitat tècnica alarmant.

Després també pretén que la Proposició de llei que vostès ens han presentat manté la neutralitat i, per tant, per demostrar que manté la neutralitat o per fer entrar al Govern en contradicció en base al seu projecte de llei, ens diu que com és que acusem a la Proposició de llei de trencar la neutralitat que ha de tenir l'impost indirecte si nosaltres mateixos també limitem la capacitat de deduir-se l'impost suportat a les entitats bancàries. És que la diferència és molt gran! Vostès el que fan és negar la possibilitat; nosaltres el que fem és acotar-la... És molt diferent. Nosaltres fixem unes regles per determinar quan es pot deduir i vostès el que diuen és “No es pot deduir”. La diferència és, em sembla, molt important.

I finalment, pretén també negar que és una doble tributació i ho fa en base a dir que, doncs, l'impost de societats grava els beneficis i com que aquí no es diu explícitament que es grava els beneficis ja no hi ha doble imposició... Home, una mica simplista!

En tot cas, la doble imposició Sr. Rios, no ve per aquí. La doble imposició ve perquè hi ha duplicitat de bases, s'està gravant la mateixa base i per tant, per això hi ha doble imposició.

Però, permeti'm que baixi una mica segurament el nivell tècnic de la intervenció i intenti esmerçar els minuts que em queden amb tornar a explicar per enèsima vegada i obligació tinc de no deixar de fer-ho, o fer-ho tantes vegades com calgui, el perquè vostès cometem un error flagrant a l'intentar comparar la recaptació de l'ISI amb l'IGI bancari, el perquè les quantitats que són efectivament notablement diferents entre unes i altres no les

paguen ni amb un cas ni amb un altre els bancs, el perquè la seva proposició de llei trenca els esquemes de la lògica del marc fiscal que ens estem dotant o el perquè les mesures que proposa la seva proposició de llei acabaran repercutint als usuaris finals. I ho faig sabent que em repeteixo en relació als arguments que ha utilitzat ja la Sra. Mateu i el Sr. Bartumeu que han quedat suficientment clars, em sembla, a mi.

Miri, en la seva proposició de llei ja en l'exposició de motius cometem constantment un error i és parlar-nos... parlar-nos de la tributació, de la tributació del sector financer; però, és que ho fan referint-se emparant-se en una llei que es deia la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació dels serveis bancaris. Volen comparar una cosa que el propi títol de la Llei deia que era sobre la prestació dels serveis bancaris, i pretenen que arreglant la Llei de l'IGI el que farem és gravar el sector bancari. Són dos coses diferents, -ho ha dit molt bé el Sr. Bartumeu. Si es vol gravar el sector bancari s'ha de fer a través de la imposició directa i s'ha de fer, per exemple, a través de l'impost de societats o altres mesures d'imposició directa que es puguin generar. En cap cas, ni l'ISI ni l'IGI graven el sector bancari. Graven la prestació de serveis bancaris: l'ISI tots i l'IGI uns quants.

Aquesta és la diferència, però aquesta diferència és molt important, i si aquesta diferència doncs, no li queda suficientment explícita doncs, només cal que ens remetem en algun dels articles que deia, o que preveia, la pròpia Llei de l'ISI bancari en el seu article 4, deia: “S'entenen per serveis bancaris, per serveis financers, tots aquells que queden recollits en la legislació financera particularment en la Llei de regulació de facultats operatives dels diversos components del sistema financer”. I en el segon punt del mateix article 4 es detallaven tots, hi eren tots, hi eren la captació de dipòsits, l'atorgament de préstecs i crèdits... és a dir, tots aquells serveis que generen impostos... Ai! que generen interessos. I també tots aquells que generen comissió que són els únics que ha gravat l'IGI.

Em podria vostè dir: “Doncs, precisament això és el que nosaltres estem reclamant”, això és el que ha fet el Sr. Bartumeu però, exactitud tècnica, efectivament vostè pot dir que el que jo vull dir és que també aquells serveis que porten el marge implícit siguin gravats. És una manera de veure l'impost... jo no la comparteixo però és una manera de veure l'impost, però, en tot cas ni que anéssim a gravar els marges implícits no el pagarien les entitats bancàries, el pagarien els clients... el pagarien els clients.

Vostè pot dir: “No, això és la interpretació que vostè en fa”... Doncs miri, anem a la Llei de l'ISI, i anem a l'article 11. La Llei de l'ISI, eh! Aquella que recaptava tant, aquella amb la que ens volem

comparar. I què diu l'article 11? Diu: Com es trasllada l'impost?, I diu: "1. *L'obligat tributari: a) no pot. Ha de traslladar l'impost a aquells qui presta els serveis.* Apartat 2 de l'article 11: "*L'obligat tributari no està obligat a consignar separatament l'impost al rebut, la factura o el document equivalent.*". Miri, això és igual que el que vostès ens estan proposant.

Però, per què en aquell moment tenia un sentit i ara no? Doncs, en aquell moment tenia un sentit perquè no teníem imposició indirecta i, per tant, no tenia massa sentit que es generés la lògica d'impost repercutit-import suportat i, per tant, l'ISI els empresaris no se'l podien deduir. Per això la Llei de l'ISI deia que no calia desglossar la factura al preu i l'impost.

Per contra, ara, la virtut de l'IGI, la principal virtut de l'IGI és que és un import neutre i, per tant, els empresaris no han de veure's perjudicats pel fet de suportar un impost pels serveis que reben, i el que han de poder fer és deduir-se i senzillament repercutir al marge que ells generen amb la seva activitat.

Per tant, és evident... és evident que en contra del que vostè vol negar, l'ISI tenia una naturalesa diferent que l'IGI, l'IGI no es podia deduir per part dels empresaris, l'ISI l'acabaven pagant els consumidors finals i aquests consumidors finals englobaven empresaris i particulars.

Què és el que ens faria la seva proposició de llei? Tornar a fer aquest pas enrere. Tornar a què empresaris tinguessin de suportar aquest IGI en aquest cas i no se'l poguessin deduir, per tant, s'encariria el seu cost de les transaccions i dels serveis bancaris que poguessin utilitzar; i, a més a més, els particulars veurien incrementat el seu cost perquè vostès, en aquest cas, ens proposen ampliar la base de tributació, i el que ens proposen és que per aquells serveis que nosaltres hem considerat que vista la dificultat i vista la neutralitat de l'impost no tenia sentit que fessin pagar, que són tots aquells que generen interessos, també paguessin i, per tant en aquest cas, els particulars també veurien incrementat el cost dels serveis bancaris que reben i dels productes bancaris que poguessin contractar.

Però miri, i insisteixo que ho tornarem a explicar les vagades que faci falta.

Està clar que no podem comparar una cosa amb l'altra, està clar que la recaptació de l'ISI no té res a veure amb la de l'IGI, des del primer dia ho hem dit i també des del primer dia vam ja anunciar quina era la quantitat que preveïem recaptar per l'IGI, i com que ho vam anunciar doncs, també amb la mateixa transparència anunciem que ens hem quedat una mica per sota de, o bastant per sota del que vam

preveure inicialment i, d'aquells 20 o 22 milions que vam preveure. Hem acabat recaptant aquests 16,5 i per això hem presentat un projecte de llei per corregir aquesta mesura i, sobretot per corregir-la sense afectar als usuaris finals, afectant en aquest cas sí, només al prestador del servei però no fent-ho amb una desnaturalització de l'impost sinó fent-ho limitant allò que es pot deduir a una part del seu IGI suportat, aquell IGI que està a efecte per l'activitat subjecta.

Aquest és el resum del que estem fent i el perquè no es pot acceptar, al nostre entendre, la seva proposició de llei.

Però arribats a aquest punt, també li dic, -i això li dic amb absoluta sinceritat-, que ni li vull negar a vostès ni òbviament a cap dels grups parlamentaris la preocupació perquè els impostos funcionin, la preocupació perquè cap sector surti injustament beneficiat de l'aplicació d'aquests impostos i arribat el cas, la voluntat de corregir qualsevol mal funcionament o desviació en la recaptació prevista. Ja els hi vull reconèixer a vostès també aquesta voluntat més enllà de la demagògia de la que han volgut vestir aquesta qüestió. I com que els hi vull reconèixer aquesta voluntat només els hi demano que ho corregim, que apliquem les modificacions que calguin al sistema fiscal però que ho fem des de la coherència i des del respecte i des de la lògica del model fiscal que encara estem construint. Un model fiscal que encara està, doncs, en fase d'assentar-se i que per tant el que no requereix és sotragades com la que suposaria aquesta proposició de llei que ens proposen. I en aquest sentit també li dic i li ofereixo la possibilitat a vostè i a tots els grups parlamentaris, òbviament, de què així que s'hagi acabat aquest debat iniciar els treballs que calgui perquè puguin conèixer amb detall, amb absoluta transparència el que ens ha portat a presentar el projecte de llei amb els termes que l'hem presentat, com hem fet els números que ens porten a pensar que amb aquesta correcció arribarem al nivell de recaptació que havíem inicialment previst per l'activitat bancària, -no per gravar el sector bancari-, i per tant, vagi aquí amb la mà estesa a parlar amb absoluta profunditat de tots aquests números per veure si podem, amb la màxima celeritat possible, doncs, aprovar la modificació del projecte de llei que permeti tornar a allò que inicialment es pretenia amb la proposició de llei que va acabar aprovant el Consell General l'any 2012.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata...

Sr. David Rios teniu la paraula.

El Sr. David Rios:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, lamentar la negativa a donar suport del Grup Demòcrata a la nostra proposició de llei.

Nosaltres, és una proposició de llei que havíem presentat de manera constructiva, entenem que servia per solucionar un problema greu que estem patint a nivell d'ingressos de l'Estat.

Entenem, -que jo no hi volia entrar però vist que se'm dóna l'oportunitat i ho direm les vegades que calgui-, que aquest any hem perdut, el 2013 s'han perdut 23 milions o 20 milions aproximadament respecte als ingressos que vam tenir a l'any 2012-, això no és demagògia, això m'ho va admetre el Sr. Cinca la setmana passada-, estem parlant de recaptació d'ISI més impost de societats al 2012, 44 milions d'euros i aquest any desconeixem encara la quantitat de, -no sé si l'arribarem a saber, algun dia-, de l'impost de societats recaptat però nosaltres estem amb la idea de què amb l'IGI s'ha recaptat 16 milions i calculem uns 8 milions d'euros de societats, per tant, 24. La diferència són 20 milions Sr. ministre, doni-li les voltes que vulgui, en recaptació d'impostos del sector de la banca s'han perdut 20 milions d'euros. Vostè em fa dir que jo he dit que les empreses paguen IGI. Miri, això és un "peccata minuta". Tots sabem a què m'estic referint. Al que m'estic referint és que vostè m'està dient que amb el nostre sistema el que estem fent és doble imposició a la banca, perquè estem parlant de l'IGI i estem parlant de l'impost de societats, vostè diu que això és una doble imposició i jo em pregunto si aquest règim no és una doble imposició per les empreses de tota la resta d'empreses d'Andorra! Jo crec que sí! És el mateix cas. No és parla de la doble imposició en aquest cas.

Per tant, jo entenc de què aquí vostè ha volgut donar voltes a aquest tema quan realment ja hem entès perfectament el que volia dir i ja entenem tots de que l'IGI no és l'ISI, tots ho entenem. Estem parlant de valors absoluts de recaptació d'impostos i amb això segurament ens hi posaríem d'acord.

El problema que ens preocupa és que aquí s'ha augmentat el marge de benefici a costa de que com no s'han rebaixat preus dels serveis bancaris i s'han pagat menys impostos, això vol dir que s'ha augmentat el marge de benefici de les entitats bancàries. Per això, una solució com la nostra permet reduir aquest marge de benefici que ara

tenen i no, i no haver de pujar preus ni implicar una puja de preus, simplement, es reduiran el marge de benefici que ara tenen els bancs per culpa de què se'ls hi ha reduït la pressió fiscal i, això ho direm les vegades que calgui. Vostès diuen que això pujarà els preus bé, doncs, miri vostè ha estès la mà a poder parlar d'aquest tema, nosaltres hi estem predisposats i vindrem o participarem d'aquest oferiment amb tota la bona voluntat, evidentment, perquè creiem que aquest és un tema important, tan important que ens ha portat, -amb la saturació de lleis que tenim al Consell-, ens ha portat fins i tot a ser constructius i presentar avui aquesta proposició de llei. Aquesta bona voluntat, aquests ànims de contribuir, aquests ànims de tirar endavant i de solucionar problemes els trobarà de la manera que vostè cregui convenient per tal d'intentar solucionar aquest problema. Ara, no em digui vostè de què vol encetar una ronda de trobades i d'intentar buscar l'acord dient que el que fem és demagògia, si us plau, hauria de ser conseqüent amb l'oferiment.

En tot cas, reitero, estem aquí, volem solucionar aquest problema, volem mirar de trobar una solució, esperem que no sigui una solució en la qual els arguments que avui han esgrimit es tornin en contra però bé, la bona voluntat i és i pot comptar amb nosaltres.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Parlamentari Mixt....

Sr. Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Únicament tres qüestions que ha plantejat el ministre: la renúncia, la insinuació i el matís.

A veure, la renúncia, és irrenunciable el fer política. Aquí hi som per fer política, l'únic que hem de procurar és fer-la amb responsabilitat i tocant de peus a terra.

La insinuació no era tal vostè, -potser m'he expressat en uns termes que podien donar peu a què estava insinuant alguna cosa-, no insinuava res més que la possibilitat... vostè em diu que amb l'anàlisi que han fet de les declaracions no s'ha donat, doncs, me n'alegro molt.

De fet he pujat per la tercera qüestió, el matís. Aquest matís és tan important que planteja dubtes i planteja dubtes i litigis i probablement amb responsabilitat l'hi he de dir que quan van presentar

la Proposició de Llei de l'IVA no vam afinar prou però jo crec i, per això ho he dit que hi ha aquesta diferenciació entre el que és el sistema d'IVA europeu que defineix molt més bé que el nostre text la diferència entre suportat i repercutit, i aquesta proposta de diàleg que vostè planteja o de treball jo crec que l'hauríem d'esmerçar, especialment, en resoldre aquest matís perquè o sinó aquí hi haurà bastants problemes que es repercutiran aquests sí, a la caixa de l'Estat.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Sra. Meritxell Mateu, del Grup Demòcrata.

La Sra. Meritxell Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Només per al·lusions, Sr. Rios.

Nosaltres sempre estem oberts al diàleg i si ens hagués presentat una proposició de Llei que verdaderament vulgui solucionar la qüestió que és el menyscapte dels bancs, doncs d'acord. Però vostè ens ha presentat una proposició de Llei que l'únic que fa és que el qui haurà de pagar més és el consumidor final! I això no ho podem acceptar! En el que sí que estem oberts, -i el ministre Cinca també ho ha comentat-, és en tractar aquest tema en comissió o fóra de la comissió amb d'altres tipus d'impost i parlariem més aviat via la imposició directa.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

El Govern desitja intervenir...

Alguna altra intervenció...

Bé, si no hi ha més intervencions obriríem i, vist el manifestat, obriríem un breu termini de temps per votar.

Sr. secretari, si vol procedir a donar lectura del resultat, si us plau.

El Sr. Carles Enseñat:

Gràcies Sr. síndic.

6 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

El Sr. síndic general:

Sra. consellera.

La Sra. Patrícia Riberaygua:

Gràcies Sr. síndic.

És que em sembla que la meua companya i jo ens hem equivocat en el moment de fer la votació. Volíem votar en contra.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Jo donaria ja per tancada la votació.

No havent-hi més punts a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són les 18.32h)